

Perry Rhodan, díl 401

William Voltz : PRŮLOM DO VESMÍRU

Ode dne, kdy vešel v platnost Pøípad Laurin, uplynulo šest mìsícù. Pro nezasvícené obyvatele Mlèèné dráhy už Zemì ani zbytek Solárního systému neexistuje, rozplynula se v dìsivém hyperprostorovém výbuchu. Ve skutečnosti je však Sluneční soustava ukryta pìt minut v budoucnosti, takže Protipozemská koalice nemůže mezi lidmi vyvolat bratrovražednou válku.

Perry Rhodan, administrátor Solárního impéria, chce krveprolití zabránit úplnì a ukrytí Zemì je jen první èástí jeho pìtisetletého plánu.

*Lidstvo je nuceno operovat z anonymity. A jedna tajná operace bude v kvìtnu roku 3431 nevyhnutná: Jeden národ, který zapomnìl na svùj pùvod, nutnì potøebuje pomoc. Osm set milionù lidí stojí pøed **PRŮLOMEM DO VESMÍRU**...*

2

Hlavní postavy románu:

Perry Rhodan – Zakladatel a Velkoadministrátor Solárního impéria, jehož jméno je v soustavì Sapa zapomenuto.

Flaman Pantalone – Prùkopník kosmických letù.

Lytton Addis, Faolain Strachey a Neiman Korhu – Pantaloni prùvodci na první kosmické výpravì Sapanù.

Mous Makalet – Starosta obyvatelstva soustavy Sapa.

Bascomb Canton – Politický odpùrce Mouse Makaleta.

Staebler-Beer – Synovec Imperátora Dabrify.

Prolog:

V kvìtnu roku 2401 se skupina odvážných Pozemšť anù vystìhovala do soustavy Sapa, vzdálené 19316 svìtelných let od Zemì. Když kolonisté dosáhli svého cíle, zøekli se pùvodního zámìru osídlit planetu Firmer. Tento pravíkový svìt s dýmajícími moøi, obrovskými zvíøaty a naprosto cizími nemocemi byl kolonisty pøíliš nebezpeèný. Vystìhovanci prozkoumali Conyer, jediný mìsíc Firmeru a shledali, že to bude vhodný domov pro tuto malou skupinu lidí. Následující pøíbeh se odehrál o 1030 let pozdìji...

1.

Firmer stál nízko nad obzorem. VANGUARD se spoleènì se svou startovací konstrukcí tyèil proti svítícímu kotouèi planety.

Flaman Pantalone kráèel tichou nocí. Byla to poslední noc pøed startem a Pantalone vidìl, že by nemohl klidnì spát. Teï, tak krátce pøed skuteèníním jeho snù, ho stále soužily pochyby. Zakroutil hlavou. Snad byl jen trochu unavený mnohaletým bojem, ve kterém spoleènì se starostou Mousem Makaletem válèili proti všem odpùrcùm projektu.

Pocit obav z nadcházejícího letu nezmizel.

Pantalone pokračoval v cestì. Šel pøes velké pole, z nihož v posledních deseti letech startovaly na obìžnou dráhu všechny rakety se satelity.

Náhoda èi neúmýslný impuls ho vedly do blízkosti pamìtní desky, zøízené na poèest prùkopníkù letù do kosmu.

U tabule byl pøíjemný chládek.

„Hej!“ volal Pantalone a podívil se, že je tu v tuto pokroèilou hodinu ještì nikdo jiný.

Stín se pøiblížil a vyklubal se z niho Lytton Addis.

„Ahoj,“ øekl Addis a jeho hlas znìl zastøení.

Pantalone pøistoupil památníku a opøel se o něj.

„Není zvláštní, že se zde potkáváme - uprostřed noci?“ zeptal se Addis.

Vypadal znepokojen. V myšlenkách se zabíral tajemnou silou, která oba muže přivedla v nevšední hodinu na nezvyklé místo.

Pantalone spatřil plamének sirky, to si Addis zapaloval cigaretu.

„Ani tobě není moc do očí,“ konstatoval Addis.

Pantaloneův pohled upoutala startovací konstrukce. Firmer mezitím stoupal výše, takže se proti planetě rýsoval jen poslední stupeň rakety. Vesmírná loď díky svým deltovitým křídům vypadala jako velký trojúhelník.

Addis zahodil cigaretu, aniž by ji dokouřil; zřejmě mu nechutnala. Pantalone přejel dlaní po popsané straně pamětní desky, prsty zkoumal každé vyryté písmeno. Každé jméno, představující jednu obě vesmírných letů.

„Možná, že sem brzo vyryjí i naše jména,“ pokračoval Addis vytrvale. „Naše a také Faolaina Stracheye a Neimana Korhy.“

„Snad,“ pronesl konečně Pantalone.

Chvilku mlěli. Oba tušili, na co myslí ten druhý: Na start a na to, co přijde po něm.

„Opravdu se domníváš, že naši předkové přišli z Firmeru?“ zeptal se Addis po pár minutách.

„Mnohé na to ukazuje,“ odvětil Pantalone. „Pozůstatky kulovité lodi jsou podle mě dostatečný důkaz.“

Addis zamyšlení prohlásil: „Je ztracená škoda, že atomová válka před osmi sty lety zničila veškeré záznamy.

Bylo by dobré vidět, co nás na Firmeru očekává.“

3

„Žádný dalekohled ani zaměřovací paprsky neproniknou atmosférou planety,“ odpověděl Pantalone. „Kdo chce o Firmeru něco zjistit, musí tam letět – a přesně to zítra uděláme.“

„Flamane?“

„Hmm?“

„Domníváš se, že se vrátíme?“

„Dlouhou dobu jsem o tom byl přesvědčen,“ řekl Pantalone. „Jen proto jsem mohl do projektu vložit všechny fyzické a psychické síly. Teď, protože se čas startu přiblížil, musím připustit, že existuje řada velice nejistých faktorů.“

„Co myslíš, potkáme na Firmeru své předky?“

Pantalone se dal do neveselého smíchu.

„Historie nás učí, že atomová válka začala už na planetě a Na Conyeru jen pokračovala. Všichni Sapané na Firmeru budou nejspíš mrtví.“

Addis nadšeně vyhrkl:

„Pak najdeme zbytky jejich kultury. Zcela určitě. Budou pro nás neocenitelné. Jednoho dne třeba opustíme soustavu Sapa a vydáme se ke hvězdám.“

Pantalone pokrčil rameny.

„Jaký by to bylo smysl?“ zeptal se. „My Sapané jsme jediný inteligentní život ve vesmíru, to je přece jasné.“

„Já vím,“ souhlasil Addis. „I tak jsem zvědavý, jak to vypadá na jiných planetách.“

Pantalone hlas dostal posmišný tón. „Zajímá tě všechno nové a dosud neznámé.“

Addis zmínil téma.

„Slyšel jsem, že jsi byl věra ve věru u starosty.“

„Je to tak,“ přikývl Pantalone.

„Jak mu je?“

„Moc dobře ne. Poslední měsíce na niho byly velice obtížné. Nemůžeme nikdy úplně pochopit, kolik toho pro projekt udělal. On...“

Pantalone přestal mluvit a povzdychl si.

„Vidí v tobě syna,“ poznamenal tiše Addis. „Už jednou byl na planetě muž tvého jména. Bylo to před osmi sty lety, po skončení atomové války. Tehdejší Pantalone stál za sjednocením přeživších a vznikem současné civilizace.“

„To je dávno,“ prohodil Pantalone.

„Půjdu spát,“ řekl náhle Addis a odešel.

Pantalone sedl na pamětní desku, začal houpat nohama a zamyslel se. Co asi právě nyní dělal Strachey nebo Korhu? Faolain Strachey jistě spal. Když si vzpomněl na Stracheye, musel se Pantalone zasmát. Neiman Korhu si pravděpodobně ležal. Korhu byl muž, který chtěl všemu přijít na kloub. Nebyla náhoda, že patřil k posádce VANGUARDU.

Pantalone si pamatoval na rozhovor mezi Korhem a Proctorem, technickým vedoucím projektu. Proctor se ptal, co Korha přimilo k účasti na tak nebezpečném podniku.

A Korhu, muž s tichým hlasem, odpověděl:

„To je pøece zøejmé. Firmer má své záhady a já je hodlám objasnit.“

Korhu prostì patøil k povahám, co obrátí kámen ležící vedle cesty jen proto, aby zjistili, co se pod ním ukrývá.

Podpatky Pantalonových bot narážely do desky v rytmu jedné známé melodie.

„Jak jsme my ètýøi odlišní,“ pomyslí si. „A pøesto spolu usedneme do lodi a poletíme na Firmer: Faolain Strachey, Neiman Korhu, Lytton Addis. A já, Alaman Pantalone!“

* * *

Pro Mouse Makaleta bylo vždy velice vysilující, když musel sedít na konci dlouhého stolu a radit se se svým kabinetem. Teď – krátce pøed svítáním – byly tváøe mužù zarudlé. V zasedacím sále bylo nepøíjemné horko. „Starosto!“ zvolal Bascomb Canton, vůdce opozice. „Øekněte nám ještě jednou jméno lékaøe, zodpovìdného za potvrzení zdraví astronautù.“

Makaletovo oboèí vylétlo nahoru, v tváøi se mu objevil tisíc malých vrásek. Jak vidìli ti, co starosta znal, byla to známka nejvyššího rozrušení.

„To jméno dobře znáte,“ pronesl chladně. „Nebudu ho zbyteènì opakovat.“

Canton pohlédl na ostatní radní, jako by se ujiš oval, že Makaletovu nevlídnou odpověì slyšeli.

„Nepochybni, to jméno skuteènì znám,“ øekl Canton. „Vy sám jste mnì dodal závìreènou zprávu, vyhotovenou tímto lékařem.“

Otevøel desky, položené na desce stolu a vyòal jednu z listin.

4

„Pánové! Zde se můžete pøesvědèit, že testy byly provedeny u všech kromì jednoho èlovìka: Flamana Pantalona. Je zjevné, že tento èlovìk je starostovým chránincem a už od poèátku ho pan Makalet používal pro propagandu letu do kosmu...“

Cantonova další slova zanikla ve zmìti hlasù. Všichni kromì Makaleta vyskoèili z køesel a kòìeli jeden pøes druhého. Makalet pocítil, jak pøes něj pøejel Cantonùv triumfální pohled.

Prosadí-li Bascomb Canton této noci odložení startu a výběr nové posádky, VANGUARD už nikdy nevzlétne.

„Ale pánové!“ zvolal starosta. „Nechte prosím poslance Cantona domluvit a nepøerušujte ho.“

„Není co dodat,“ pronesl Canton. „Navrhuji, abychom doèasnì odložili start a vybrali jiné astronauty.“

Zejména je tøeba vymìnit Flamana Pantalona.“

Všichni se podívali Makaletovým smìrem. Starosta si uvìdomil, že v žádném pøípadi nesmí dojít k hlasování. Jeho skupina disponovala vìtšinou ètýø hlasù, v této situaci však nebyly jisté ani ty.

Stanwell Rebbie, který patøil ke Cantonovým pøívržencùm a se starostou vedl èasté hádky, prosil znamením ruky o slovo. Makalet vidìl, co teì pøijde. Rebbie vyzve k hlasování o odklad startu VANGUARDU. Byl to velice prùhledný plán, který opozice pøipravila a Makalet se musel chtì nechtì zasmát, pøestože byl projekt lodi ohrožen víc než kdy døív.

„Slovo má poslanec Stanwell Rebbie!“ øekl jeden z mužù.

A v tom okamžiku Makalet povstal. Ostatní pochopili, že se dìje něco výjimeèného a za pár chvil hledìli ke konci stolu, kde stál dvanáct let volený starosta.

„Jsem pøesvědèen o tom, že ctihodný poslanec Stanwell Rebbie má pøipravenou promyšlenou øeš,“ øekl Mous Makalet.

Zdvihl ruku k ústùm a zazíval. Pak se s pobuøující zdlouhavostí otoèil k hodinám, visícím nad vstupními dveømi.

„Na druhé stranì,“ pokračoval klidným hlasem, „èas pokroèil a není vhodná doba na další diskuze. V zájmu vašeho a mého zdraví proto prohlašuji tuto mimoøádnou schùzi za ukonèenou.“

Nìkolik sekund zavládlo nezvyklé ticho, které pøerušil až kòik Bascomba Cantona.

„Nemáte právo zasedání ukonèit, starosto! Podle zákona na to nemáte právo!“

„Jistì nebudu první, kdo ponìkud obejde platné naøízení,“ odpovìdìl starosta.

„...to je diktatura!“ zavøeštil Canton.

Jeden z èlenù starostovy skupiny chytil Makaleta za ruku.

„To nemůžete udìlat, Mous,“ øekl muž a hlas se mu tòásl rozèílením. „Bude vás to stát úøad a naši stranu vedení.“

„Ano, to je opravdu,“ souhlasil Makalet a odstoupil od stolu. „Ale naše strana, stejnì jako já osobnì, splnila svou úlohu. Canton nás nahradí právem. Nicménì to potrvá nìkolik dní.“

Makalet se zašklebil.

„A pánové, kde v ten moment asi bude VANGUARD?“

Jeho poradce na niho zíral s otevøenými ústy. Starosta se naposled rozhlédl po poslancích a vydal se ke dveøím.

„Je to lstivý starý darebák,“ pronesl Canton se stopami obdivu. „Takže nás dokázal porazit. Ale kdo mohl èekat, že obìtuje všechnu moc, aby poslal ètýøi hlupáky do vesmíru v kovové rakvi...?“

* * *

K ránu padl Flaman Pantalone do neklidného spánku, z něhož se zbudil, když zazvonil telefon, položený na stolku. Pantalone se nejdříve domníval, že ho volají ke startovní rampě, ale na to byl ještě dvě hodiny dás. Pantalone uchopil sluchátko.

„Můžete bez obav zapnout monitor, mladý muži,“ řekl důvěrní známý hlas Mouse Makaleta. „Ani jeden z nás není tak ošklivý, aby se musel stydět za svůj obličej.“

Pantalone se usmál a zapnul obrazovku. Když starostu spatřil, lekl se. Makaletova tvář byla přepadlá a šedá. Starosta přesto působil dojmem dobré nálady.

„Kdybch tušil, že spíte, nevolal bych,“ poznamenal Makalet. „Myslel jsem, že dnešní noc nenajdete klid.“ „Moc klidu jsem si v noci neužil,“ prohlásil Pantalone. „Zdálo se mi, že Stracheye a mne unesli firmerské Amazonky.“

„A to neslyší Canton,“ řekl Makalet. „Vymyslel by si u vás nějakou pohlavní nemoc, jen aby odložil start.“ Pantalone se nedal chováním starosty ošálit. Nic se přihodilo. Ale Makalet by nikdy nebyl tak hovorný, kdyby nikdo vážně ohrozil projekt.

„Co se stalo, starosta?“ ptal se astronaut.

„Okamžitě po startu VANGUARDU se vzdám úřadu,“ oznámil Makalet. „To platí pro celý můj kabinet.“

„Co?“ vydechl Pantalone.

5

„Byla to jediná možnost, jak zachránit let na Firmer,“ řekl Makalet. „Canton chtěl dosáhnout odklad startu. Musel jsem sáhnout k poměrně... no... neobvyklé protiakti. Canton tebe žádá mou hlavu, a já mu po startu lodí vyhovím.“

Pantalone neviděl, co by měl říci.

„Není to tak zlé,“ poznamenal Makalet. „Až se vrátíte, pochopíte i ti největší odpůrci letu do kosmu důležitost této cesty.“

„Každý rozumný Sapan...,“ začal Pantalone.

„Ale počíteli!“ přerušil ho starosta. „Z osmi set sedmdesáti Sapanů nemůže být každý rozumný. Nikdy si i já myslím, že jsme pošetilí. Ostatní: Nebudu moci sledovat váš odlet, dokonce ani na obrazovce. Za hodinu odlétám do Gove. Tam budu, dokud mi snad nebude nikdo k němu potřebovat...“

„Gove!“ pomyslel si Pantalone omámení. Obrovská zahrada, jezero, bílý bungalov a několik ochozených orlů. Správné místo, kde muž jako Makalet zmizí ze scény a bude zapomenut.

„Přál bych si, abyste mohl být u toho, starosto,“ řekl Pantalone. „Je to přece vaše lož...“

„Je to právě tak moje lož, jako vaše,“ odvětil s úsměvem Makalet. „Tato lož patří všem Sapanům. Na Firmer neletíte pro mě, letíte pro celý náš národ, Flamane. Národ Sapanů. Na to nikdy nezapomínejte.“

„Nezapomenu,“ slíbil Pantalone.

Makalet přerušil spojení, aniž by se rozloučil.

Pantalone viděl, že už nebude moci usnout. Vstal a oblékl se. Jeho snídání již byla připravena. Ačkoli se Makalet vyjadřoval o startu optimisticky, byl Flaman plný pochyb. Znal Bascomba Cantona. Ten muž byl inteligentní

a stále hrozilo, že se mu povede odletu čtyř kosmonautů zabránit.

Pantalone opustil svůj pokoj a šel naproti k Stracheyovi. Navigátor ležel na zádech na posteli a hlasitě chrápal.

Na zemi ležely dvě prázdné plechovky od piva. Pantalone je kopl pod postel. Hluk Stracheye probudil.

„To už je tolik?“ vrátil druhý kosmonaut, když spatřil Pantalona. Podíval se na hodiny a odpověděl si tak sám. „Co tady ksakru provádíš tak brzo?“

„Koukám, žeš toho dost vypil,“ konstatoval Pantalone.

„Jo, to jo,“ přikývl Strachey se zamračenou tváří. „No a co?“

„Dr. Kelsonby to nevidí rád.“

„Faolaine Strachey, přemýšlejte prosím, jaké následky by mohlo mít pro projekt požití půl litru piva,“ řekl Strachey a napodoboval přitom lékařův způsob vyjadřování.

„Makalet rezignuje,“ oznámil Pantalone.

Strachey se posadil.

„Proto jsi přišel,“ pochopil. „Tušil jsem, že není nic v pořádku. A co náš let?“

„Snad bez problémů. V každém případě budeme startovat. Ale až se vrátíme, lidé nás třeba upálí na hranici.“ Strachey upření sledoval své ruce. Zvědavě vypadal tak zamyšlený, jako toto ráno.

„Jsme blázni?“ zeptal se.

Pantalone cítil, že tato otázka jemu není určena jemu. Odpověď se Strachey snažil najít sám.

„Proč to vlastně děláme. Pravděpodobně to nepřežijeme. Možná explodujeme, nebo se zadusíme. Anebo uhoříme rovnou při startu. Je nejméně dvacet způsobů, kterými můžeme zemřít...“

„Mlè, Faolaine!“

„Proè bych mlèel, Flamane? Je to pravda!“ Strachey spustil nohy na zem a několikrát s nimi zadupal. Potom vyrazil svou obvyklou kletbu.

Pantalone ho pozoroval. Strachey byl flegmatik, i když to tak v tuto chvíli nevypadalo. Flaman se zasmál.

Byl rád, že Strachey stojí za projektem svým srdcem a ne jen rozumem.

„Hoì mi kalhoty, Flamane,“ požádal Strachey.

Pantalone mu mlèky vyhovìl. Než Strachey dosnídal, vešel Korhu. Neiman Korhu byl malý a hubený. Nejnápadnější byl díky svému bledému oblièejì. Vìtšina Sapanù mìla ple na tváøi snìdou. Korhu mìl èerné vlasy, který mu již na spáncích zaèaly šedivìt.

„Dobré jitro, veliteli!“ pozdravil Pantalone. „Dobré jitro, Faolaine.“

„Ahoj, èarodìji,“ ušklíbl se Strachey.

„Teì schází už jen naše mláði,“ øekl Pantalone.

Protože byl Lytton Addis, radiotelegrafista nejmladší, ostatní o nìm mluvili jako o chlapi, ale jen tehdy, když u toho nebyl.

Podle Pantalone se Strachey až pøíliš dlouho zabýval konzumací snídani. Korhu veliteli naznaèil, že by s ním chtìl prodiskutovat několik technických problémù.

Jako inženýr a kybernetik byl Korhu druhý nejdùležitìjší osobou posádky lodi. Mìl několik geniálních nápadù, znàení usnadòujících stavbu VANGUARDU. K kapsách Korhuových kalhot bylo vždy pár mastných papírkù, ve spìchu popsanych složitými výpoèty, které se ve správný èas ukázaly prospìšné.

Neiman Korhu byl s Flamanem v tìsném osobním kontaktu. Podle velitelova názoru se však pøíliš zabýval technickými detaily.

6

„Byl jsem vèera u Proctora,“ pronesl Korhu, když Strachey koneènì dosnídal, opøel se o stùl a požitkáøský vydechnul. „Máme urèitý problém s motorem nula.“

Motor nula, vzpomìl si Pantalone, byla ètveøice pomocných hnacích ústrojí, pøipojená k nejspodníšmu, jadernému stupni rakety. Pracovaly s pevným palivem a mìly startovací váhu 13 500 tun vynést do výšky 45 000 metrù. Potom mìly být odhozeny a následovalo zažehnutí prvního stupně.

„Nico s ním není v poòádku?“ informoval se Pantalone. Bylo mu jasné, že i sebemenší zdržení mùže vést k vítìzství Bascomba Cantona.

„Ani ne. Proctor považuje stupeò nula za ztracený,“ vysvìtloval Korhu. „Já jsem jiného názoru. S menšími úpravami by se dal zachránit, aniž by byl pøi pádu znièen.“

Pantalone potlaèil výdech úlevy.

„A jak dlouho by ty tvé malé úpravy trvaly?“ ptal se Pantalone.

„Ètyøi dny,“ odpovìdìl Korhu.

„Nemùžeme èekat,“ ozval se Strachey. „Jak mi øekl Flaman, Makalet odpoledne rezignuje. Takže startovat musíme dnes.“

„Strachey má pravdu,“ kývl Pantalone.

Korhu vypadal zklamani. Nevidìl, proè musí ètyøi cenné palivové nádrže padnout za obì politickým tahanicím.

„Ješti je jedna víc, o níž si chci promluvit,“ øekl Korhu po chvíli. „Ale bude lepší, poèkat s tím na chlapce.“

Jedné se o radiovysílaè.“

„Chceš ho pøestavit,“ dovítìpil se ponìkud rozzlobený Pantalone.

Korhu zmatenì pøikývl.

„Odkud to víš?“

Pantalone pokrèil rameny a zašklebil se.

„Jsem pøece velitel, ne?“

* * *

Dvì dvojice vyšly do oslnivého sluneèního svìtla, s pøilbami v podpaždí a v neforemných skafandrech pøipomínaly spíše podivná zvíøata, než Sapany.

V èele šli Flaman Pantalone a Faolain Strachey, pomalu kráèeli prostranstvím ke kosmické lodi. Druhou

dvojici tvoøili Addis a Korhu, hlavy mìli sklonìné, volné ruce zachycené za opasky skafandrù.

Z obou stran kosmonauty provázeli vozy s kamerami. Velká ocelová tribuna mezi správní budovou a kontrolní vìží byla plná obsazena. Pùl hodiny pøed startem diváci tribunu opustí a stáhnou se do dvoukilometrové vzdálenosti.

Pantalone pøemýšlel, zda budou startu pøihlížet i odpùrci projektu, zda teì sedí mezi diváky, èi pøed televizními pøijímaèi.

Co se asi odehrávalo v Sapanech, kteøí let považovali za nesmyslný? Pøáli si jeho neúspìch? Toužili po smrti

mužů, snažících se uskutečnit sen jednoho starého muže?

Při myšlence na Mouse Makaleta Pantalone na okamžik přestal vnímat své okolí. Stařec nejspíš seděl v tiché zahradě nového domova a krmil orla.

„Je tady vůbec místo, kde by nebyly nainstalovány kamery?“ ptal se Faolain Strachey.

„Myslím, že ne,“ odpověděl tiše Addis.

„Ušetřili by hromadu peněz, kdyby uskutečnili můj nápad s kamerou na voze jezdícím po kolejnicích,“ konstatoval Korhu.

„Máme tady vůz,“ řekl Pantalone a mávl k rozměrnému vozidlu, jež je mílo odvézt k mohutné startovací věži.

Před vstupem do vozu si Pantalone prohlédl VANGUARD. Zdálo se mu neuvěřitelný, že za dvě hodiny bude sedět ve špičce té sto dvacet metrů vysoké přístroje z oceli a bude trpět strašlivým přetížením. Vše se v tom momentu zdálo nereálné a vzdálené. Pantalone si připadal jako herec v nějakém vědeckofantastickém filmu. Ve vnitřku vozu je očekávali bílé odíní technici.

„Otevřete prosím uzávěry vašich skafandrů,“ řekl jeden z nich.

Vůz se rozjel k výtahu. Před vstupem na kosmickou loď byla provedena poslední kontrola a čištění odvětví.

Technici dbali na to, aby nebyly na Firmer zavlečeny místní mikroorganismy.

Pantalone si povšiml, jak se technický personál vyhýbá pohledu do jejich očí.

„Dílám si starosti o první stupeň,“ brblal Korhu, zatímco si zapínal prsní uzávěry svého skafandru.

„Kupodivu,“ zavrčel Strachey vztekle.

„Jaderní-chemický pohon nebyl dostatečně testován,“ kroutil hlavou Korhu. „Je to poprvé, co je na takovou věc použit náš vylepšený kompaktní reaktor.“

Zavěsel oči a představoval se, jak štipnou reakcí uvolněná tepelná energie proudí výměníkem tepla, když vodič, použitý jako pohonné médium, vyráží pod obrovskými teplotami a tlakem z trysek.

7

Zbývající dva stupně byli méně problematické, protože pracovaly na osvědčeném chemickém principu.

Vlastní přistávací modul měl krom chemického raketového motoru ještě impulsní tryskový motor, určený pro manévry v atmosféře Firmeru. Ale to leželo v budoucnu.

„Sklapni,“ nařídil Pantalone Korhuovi. „Musíme přemýšlet, zda jsme na nic nezapomněli.“

Vůz se zastavil.

„Není cesty zpět,“ zašeptal Strachey.

„Je nejméně sto věcí, které by mohly vést k oddálení startu,“ namítl Addis podrážděně.

Vystoupili z vozu a spolu s technikou se odebrali k výtahu. Pantalone zde byl při simulacích startu snad stokrát, ale raketa mu nikdy nepřipadala tak divně velká.

Jak vstupovali na plošinu výtahu, Addis si nervózně odkašlal.

„Sám bych to nedokázal,“ pomyslel si Flaman Pantalone. „Naštítí jsou ostatní se mnou.“

Krátce po startu spatřil Mous Makalet bílý pruh na obloze. Předpokládal, že je to VANGUARD. Mohl se však mýlit. Do zahrady přišel jeho pobočník.

„Sledoval jsem start v televizi,“ oznamoval s vzrušením v hlase. „Všechno klaplo přímo zářačně.“

„Nekvííte tu,“ pokáral ho Mous Makalet. „Copak nevidíte, že mi plašíte mé orly?“

2.

1. den (Deník Flamana Pantalone)

Nikoho by nenapadlo, že vzrušení z letu tak rychle opadne. Ale stalo se a po deseti hodinách přešla činnost na lodi do rutiny.

Addis je ve spaci kóji, nespí však. Strachey sedí u rádiového zařízení a udržuje kontakt s pozemní stanicí. Je aktivován autopilot, proto mohou pozorovat tento záznam.

Malým okénkem mohl sledovat Firmer. V této chvíli je již větší než Conyer a stále roste. Podobá se obrovské sněhové kouli s šedými skvrnami.

Korhu se opět vnuje propočetům. Zátěž třiceti dvou tun se mu zdá moc velká. Chce obítovat část vybavení, aby ji snížil. Musím ho hlídat, jinak vyhodí malé pásové vozidlo, určené pro cesty po planetě. Bez něho se na Firmeru těžko obejdeme.

Ostatní, nikdo z nás nepochybuje o tom, že se nám podaří přistát na Firmeru.

Vesmír je teď dokonale černý. Hvězdy vypadají osamile, ačkoli jsou zářivější, než při pozorování z Conyeru.

Slunce pozorujeme jen se speciálními brýlemi.

Korhu přerušil svou práci a vydal se k toaletě. Jaký neslýchaný luxus! V raketi máme i záchod.

2. den (Deník Flamana Pantalone)

Dnes ráno (budu používat časové určení z Conyeru) došlo ke sporu mezi Stracheyem a Addisem. Dokázal

jen to, pod jakým psychickým tlakem pracujeme. Bez potíží jsem ty dva uklidnil.

Stav beztláče nám dává menší problémy. Korhu si stěžoval na nevolnost a na nutkání ke zvracení. Ani já se necítím nijak skvěle, přesto se mi podařilo prospat.

Kontakt s pozemní stanicí funguje bez poruch, jen odpovědi přichází s menším zpožděním. Strachey si dokonce promluvil se svou ženou. Byl tak rozpačitý, že vykoktal jen pár slov.

Conyer je nádherný svět. Netušil jsem, jak krásný máme domov. Nedivím se Sapanům, kteří před staletími opustili Firmer a hledali štěstí na Conyeru.

4. den (*Deník Flamana Pantalona*)

Včera se nedalo psát, na palubě to bylo doslova peklo. Ať to popírá, podle mě je za celý lomež odpovídný Korhu.

Začalo to tím, že bylo přerušeno spojení s pozemní stanicí. Addis hledal poruchu, ale neúspěšně. Uvažoval o možném rušivém vlivu magnetických polí planety.

Krátce nato selhaly záměrovací a část navigačních automatů.

Strachey napadl Korhu, že manipuloval s radiovým přístrojem, ten to popíral. Prý ho jen kontroloval.

Addis potřeboval na kontrolu dvě a půl hodiny. Korhu mu chtěl pomoci, jenže Strachey byl proti tomu.

Abych odvrátil další hádku, poslal jsem Neimana opravit lokalizátory.

Brzy bylo vše v pořádku. Kontakt s Conyerem byl obnoven. Byly nutné opravy kurzu a to zabralo zbytek dne. Na palubě VANGUARDU je klid, ale ve vzduchu visí další hádky a může kdykoli vypuknout.

8

Strachey a Korhu se nesnáší, jako nikdy. Na Conyeru se nevykrystalizovaly všechny vztahy. Zmínil se zejména Strachey. Považoval jsem ho za flegmatika, ale to se ukazuje nedostatečnou charakteristikou. Nikde uvnitř ho zaměstnávají problémy a ve stresové situaci pronikají na povrch. Musím na něj dávat pozor. Naproti tomu je Addis, o nějž jsem si dával největší starosti, pozoruhodně klidný. Ve vesmíru je poprvé, přesto reaguje jako zkušený kosmonaut.

Napítí se uvolní, až dosedneme na Firmeru, tím jsem si jist. Zatím jsme absolvovali dvě třetiny té 820 000 kilometrové vzdálenosti. Na Conyeru nadále přijímají naše údaje bez problémů.

Na povrchu Firmeru stále nelze rozpoznat detaily. Conyer se podobá nádherné perle. Kéž by to mohl vidět každá Sapan.

Dnes to jde dobře, je to skoro rutina. Připravujeme se na přistávací manévry s přistávacím modulem. Strachey zůstává na obvyklé dráze, Addis a Korhu poletí se mnou dolů. Faolain tím není moc nadšený, ale nikdo prostě zůstat musí. Že to bude Strachey se určilo dlouho před odletem.

Možná je na Firmeru civilizace. Jestli ano, třeba nás právě pozorují.

Okouzlující myšlenka.

6. den (*Deník Flamana Pantalona*)

Jsme tu!

Těti stupeň VANGUARDU je na kruhové dráze okolo Firmeru. Infračervené přístroje nepodaly žádné průkazné obrazy povrchu. Dole je však s největší pravděpodobností rozlehlá džungle. Pomocí radarů jsme zjistili četná pohoří. Nebude snadné najít vhodnou přistávací plochu.

Korhu, Addis a se za chvíli odebereme do přistávacího modulu. Faolain Strachey je jako vyměněný. Stala se z něj starostlivá maminka, vyprovázející tři děti na týdenní výlet. Mrzí mě, že nemůže letět s námi.

Pro příští dny je toto poslední zápis. Deník zanechám na obvyklé dráze.

3.

„Podle mých výpočtů přichází skutečně obtížná část cesty,“ vysvětloval Neiman Korhu. „Ovšem nemyslím tím jen přistání, ale i několik dnů poté při odletu zpět na Conyer. Budeme nuceni zažehnout raketový motor a...“

„Nechceš si to nechat na potom?“ zavrčel Pantalone.

Přestoupili do planetárního modulu. Pantalone uzavřel oddílovací poklopy, takže se Stracheyem domlouvali pouze vysílačkami. Strachey je neustále obtěžoval s kontrolami bezpečnostních opatření.

„Teď se ukáže, zda se naše pikné plavidlo hodí pro lety ve firmerské atmosféře,“ prohodil Pantalone. „Až se oddělíme od tohoto stupně, poletíme po dráze těsně k plynnému obalu planety. V okamžiku vletu do atmosféry přejdeme na parabolickou přistávací dráhu.“

„Proč nám to říkáš?“ podivil se Addis.

„No, jsem trochu nervózní,“ přiznal Pantalone. Přistávací modul testoval stokrát, nyní však na jeho výkonu závisely životy tří mužů.

Pantalone se napasoval do sedadla pilota. Křesla byla co nejmenší, aby nezabírala prostor, hodící se pro jiné a důležitější vybavení. Addis a Korhu seděli šikmo za Pantalonem. Addis se bavil se Stracheyem, Korhu kontroloval systémy modulu.

„Ještě dvě a půl minuty,“ řekl Pantalone.

„Kdyby jsme tak mohli rozeznat něco z povrchu,“ stěžoval si Korhu. „Poletíme prakticky naslepo, o oblasti přistání nevíme nic.“

„Uvidíme dost během sestupu,“ povzbuzoval ho Pantalone.

„Flamane!“ vykřikl náhle Korhu. „Impulsy!“

Z reproduktoru zazněl rozčilený hlas Faolaine Stracheye, který též zachytil cizí signály. Pantalone se naklonil ke Korhuovi. Na obrazovce zamířovače se objevovaly světlé body.

„Radiolokační impuls!“ oznámil tiše Korhu. „A přichází z povrchu planety.“

„Jsi si jistý?“ ujistil se Flaman.

„A odkud by měl jít?“

Pantalone přepnul na vysílání a zavolal Stracheye.

„Mé přístroje ukazují totéž, co vaše,“ oznámil navigátor. „Nikdo na povrchu nás právě zaměřil.“

„Co máme dělat?“ zeptal se Korhu.

„Faolaine!“ křikl Pantalone. „Prozatím odložíme přistávací manévry.“

„Bude trvat hodiny, než budeme moci pokračovat,“ upozornil Strachey.

Pantalone přikývl.

9

„Já vím,“ odpověděl. „Ale počkáme, jak zareagují ti dole. Teď k nám pošlou kosmickou loď. Nebo se nás pokusí sestřelit.“

Korhu namítl:

„Já si myslím, že ten impuls vysílá robotická stanice, pozůstatek staré civilizace na Firmeru.“

„Nemyslím,“ oponoval mu Addis.

„Určitě!“ trval na svém Korhu. „Kdyby na Firmeru existovala civilizace v pravém smyslu toho slova, jistě by se nespokojila jen se zaměřovacími impulsy. Pokusili by se s námi spojit vysílačkou. To se ale neděje, takže je tam nikoliv zbývajících Sapanů, nebo automatická vysílací stanice.“

„To zní logicky,“ řekl Pantalone. „Myslím, že máš pravdu, Faolaine.“

Z reproduktoru zazněla kletba. Stracheye zřejmě rozčílilo, že byl přerušen přistávací manévry.

„Teď tu stanici na povrchu zamíříme,“ napadlo Pantalona. „Potom přistaneme někde poblíž ní.“

„To považuji za velice nebezpečné,“ usoudil Korhu.

„Navázání kontaktu s našimi předky je jedním z našich úkolů,“ řekl Flaman Pantalone. „Pro bychom se neměli vyhýbat určitému riziku.“

Ačkoli měl Pantalone poslední slovo, nechal o svém návrhu hlasovat. Strachey a Addis byli pro, aby se přistálo u vysílače, podaří-li se ho lokalizovat. Korhu se zdržel hlasování, výsledek mu však zase tak špatný nepřípadal. Neiman Korhu byl stejně zvědavý, jako ostatní členové posádky VANGUARDU.

„Jsme opití na straně planety přivrácené našemu domovskému světu,“ řekl Strachey. „Budeme o našich vývodech informovat pozemní středisko?“

„Ne,“ rozhodl Pantalone.

„Bude je zajímat, proč jsme přerušili přistávací proceduru,“ namítl Strachey.

„Dobrá. Źekneme středisku na Conyeru, že jsme posunuli přistání kvůli mé nevolnosti.“

Vzápětí dosáhla kosmická loď bod oběžné dráhy, za níž nebylo možné zachytit cizí signály. Místo toho se ozval dobře slyšitelný hovor z centrály na Conyeru.

„Tady Proctor,“ řekl hlas technického vedoucího. „Slyšíte mě?“

„Slyšíme vás skvěle,“ odpověděl Strachey. „Přerušili jsme přistání, protože...“

„Chce s vámi mluvit Bascomb Canton,“ přerušil Stracheye Proctor, aniž by ho nechal podat vysvětlení.

Pantalone se sklonil nad mikrofonem. „Nechej mluvit mě, Faolaine.“

Z reproduktoru zazněl Cantonův hlas.

„Slyšíme se?“ ptal se politik.

„Ano,“ odpověděl Pantalone. „Co nám chcete?“

Po krátké odmlce, během níž signál cestoval z oběžné dráhy na Conyer, se ozvalo:

„Mous Makalet byl po startu VANGUARDU odvolán,“ referoval Canton. „Před dvěma hodinami jsem byl zvolen novým starostou Sapanů.“

Pantalone se zamražil.

„To vám blahopřeji,“ prohlásil ironicky Flaman.

„Chci, abyste okamžitě zastavil operaci,“ pravil Canton a v jeho hlase byl patrný triumf. „Vraťte se na Conyer.“

Pantalone a Korhu si vyměnili rychlý pohled. Addis udeřil pěstí do opěradla pilotního křesla.

„Máme to vzdát?“ zeptal se Pantalone. „Vše jde podle plánu.“

„Nynější vláda je proti projektu,“ řekl Canton. Jeho hlas byl trochu nezřetelný, ale stále se dalo rozumět, co říká. „Většina Sapanů rovněž. Obraťte loď, Flamané Pantalone!“

„Nikdy!“ Znělo to jako prásknutí bítmem.

Okamžik bylo slyšet jen šum, potom Canton zavěštl:

„Já vám to nařizuji!“

Pantalone odpojil radiovysílač.

„Obávám se, že od této chvíle se musíme obejít bez pozemní kontroly,“ řekl tiše.

Od toho okamžiku o situaci na Conyeru nemluvili. Tě ostatním akceptovali Pantalonovo rozhodnutí. Flaman si z Cantonova zrádného jednání nedělal hlavu. Bylo mu jasné, že je na Conyeru čeká vojenský soud. Ale neznepokojoval se. Přivezou-li z Firmeru cenné údaje, bude muset ustoupit i Canton.

Kromě toho, Makalet od nich očekával oddanost. Kdyby se nyní vzdali, stařec by je nikdy nepochopil. Desetiletý výzkum nemohl padnout za obě politickému rozmaru.

O čtyři hodiny později znali přibližné stanoviště tajemného vysílače, který bez přestávky posílal do prostoru své ultrakrátké vlny.

„Lepší údaje získáme na přistávacím modulu při sestupu,“ řekl Pantalone. „No a teď začneme s přistávacím manévrem.“

V tu chvíli už ani jeden ze čtyř mužů nepochyboval, že impulsy pochází z automatické základny. Na několik radiogramů, které vyslali v očekávání Sapanů k povrchu, nikdo neodpovídal.

Pantalone se začal smířovat s myšlenkou, že na Firmeru nezbyli žádní Sapané.

10

Měření ukázala vysoký obsah kyslíku uhlíkatého v atmosféře. Následkem toho byly vysoké povrchové teploty, nebo oxid uhlíkatý zadržovat sluneční záření.

Pantalone se sám sebe ptal, zda mohly dříve na Firmeru panovat jiné podmínky. V takovém prostředí snad ani nemohl vzniknout vyšší inteligentní život. Ledaže by se Sapané adaptovali na jiné podnebí.

Pantalone si tím problémem nechtěl lámat hlavu. Otázky na všechny odpovědi se snad podaří najít na Firmeru.

Přípravy pro přistávací manévry byly ukončeny. Tentokrát nedošlo k žádným potížím.

Šest dnů po startu se přistávací modul oddělil od kosmické lodi a ponořil se do atmosféry.

V první chvíli se zdálo, že tlak vzduchu představuje pro malou loď akutní nebezpečí, Flaman však omezil rychlost a modul začal pomalu klesat k povrchu.

4.

Agent řekl:

„Imperátor Dabřifa jednal bez ohledu na smlouvu z Ertrusu. Podle našich údajů neměl zpočátku o inteligentních bytostech v soustavě Sapa tušení.“

„Chtěl přivést soustavu k Ōiši Dabřifa,“ konstatoval muž sedící naproti agentovi.

„Ano, pane.“ Agent vytáhl velkou mapu a položil ji na stůl. „Dabřifa však od záměru ovládnout Sapu neupustit, přestože smlouva z Ertrusu říká, že světy osídlené vyspílou civilizací nesmí být osídlovány.“

„Nemusíte mi vysvětlovat obsah smlouvy. Osobně jsme se podílel na jejím sestavení.“

„Odpusťte, pane.“

Agent postěhl, jak jeho protikřesťanskou námitkou vybírá několik listin a pečlivě je počítá.

„Přítomnost Dabřifových agentů v soustavě Sapa naznačuje, že se Imperátor pokusí obejít platné zákony,“

řekl agent. „Považuje Sapu za budoucí důležitý opírný bod své říše. Možná se v rámci jeho získání rozhodne pro naprosté vyhubení všech původních obyvatel.“

„To mu překážíme,“ prohlásil muž rozhodně.

„Co chcete dělat, pane?“

„Poletíme se do soustavy Sapa podívat,“ oznámil muž za psacím stolem.

Vstal a spojil se s vesmírným přístavem. Agent se o to nezajímal. Jeho úkol byl splněn. Co bude dál, to už nepatřilo do jeho pole působnosti.

5.

I tisíce nad povrchem byla viditelnost nevalná. Zaměřený vysílač byl vybudován v horách, proto bylo přistání poblíž něho vyloučeno.

Pantalone s přistávacím modulem kroužil nad povrchem, až na okraji bažinatého údolí zpozoroval vhodné místo.

Nebylo zdaleka ideální, ale mohli být rádi, že vůbec něco našli. Většinu planety pokrývala džungle a močálovitá jezera.

Pantalone vysunul přistávací vzpěry modulu. Byl to Korhu, kdo trval na vzpěrách namísto podvozku s koly.

Inženýr zkonstruován přistávací nohy sám, a Pantalone byl jist, že se osvědčí mnohem více, než původně plánovaná

dvojitá kola.

„Jak daleko je přistávací plocha od vysílače?“ ptal se Addis.

„Asi patnáct kilometrů,“ odpověděl Pantalone. „Pro naše vozidlo by nemilo být těžké překonat horstvo, oddilující plochu od automatické stanice.“

Addis pohlédl z kabiny. Na okraji přistávací plochy viděl dvě velká obrněná zvířata, zaujatá vzájemným soubojem. Obě používali jako zbraně své masivní ostnaté ocasy.

I Korhu si zvířat všiml a upozornil na ně Pantalona.

„Tak velké tvory jsem ještě neviděl,“ řekl velitel. „Nevypadají příliš mírumilovně.“

„Za těchto okolností nebudeme moci opustit přistávací modul,“ usoudil Addis.

Pantalone ukázal do zadní části kabiny, kde byly uloženy jejich raketomety.

„Pokud nás napadnou, použijeme tamto,“ prohlásil. „V každém případě chci dosáhnout stanici s vysílačem.“

A žádná zvířata mu nezastaví.“

„Nikdo z nás bude muset zůstat v přistávacím modulu,“ řekl Addis. „Pásové vozidlo je určeno jen pro dva muže.“

„Na palubě modulu bude Neiman,“ rozhodl Pantalone. „Má pilotní výcvik, stejně jako já. Když se nám něco stane, může odstartovat a vrátit se na Conyer.“

Korhu by jel raději s nimi, uznal však logiku Pantalonova vysvětlení.

„Pozor!“ křikl Pantalone. „Přistáváme. Připravte se na prudký otřes!“

11

Pantalone sevřel řízení a pohlédl z kabiny. Z bezprostřední blízkosti už země nevypadala tak rovná, jako ze stometrové výšky. Podpíry byly hydraulické odpruženy, ale s většími překážkami si nemohly poradit.

Korhu hleděl veliteli přes rameno. Tiše zahvízdal.

„Snad to půjde bez nehody,“ vydechl.

Pantalone neodpověděl, koncentroval se na přistání. Podpíry teď směřovaly kolmo dolů. V okamžiku dotyku se země zmírnily sílu nárazu.

Modul zahájil poslední fázi přistání na Firmeru.

Pantalone ve svém křesle nadskočil, popruhy se mu bolestivě zaryly do těla. Přistávací modul se divoce otáčel a nakláníl. Dvakrát mu hrozilo převrácení, přistávací vzpěry nakonec odolaly.

Stěna blízké džungle jako by letěla malému plavidlu vstříc.

Pantalone byl dokonale klidný. Vířil, že jedná zcela instinktivně, ale jeho reakce byly výsledkem dlouhého tréninku.

Modulu se málem stala osudnou metr hluboká díra, do níž sklouzla jedna z podpěr. Malý stroj zavrával a prudce se naklonil ke straně. Pantalone byl bezmocný. Slyšel praskot, potom přišel náraz a zvuk, jenž vydával trhavě se kov. Konečně se modul zastavil. Stál silně nakřivo.

Velitel pohlédl na kontrolky.

„Jsme na tom lépe, než jsem se obával,“ vydechl. „Tohle by neměl být až takový problém. Půjdeme ven a obhlédneme stav plavidla.“

Korhu mu položil ruku na rameno a poblahopřál mu. Také Addis nalezl několik pochvalných slov.

„Musíme informovat Stracheye,“ řekl Pantalone. „Nemá cenu ho zbytečně napínat.“

Zatím co Lytton Addis mluvil se Stracheyem, otevřeli Pantalone a Korhu bednu se zbraněmi a vyvěli dva raketomety.

„Pásové vozidlo vyložíme později,“ rozhodl Pantalone. „Nejdříve se porozhlédneme venku.“

Korhu se i s raketometem vrátil k diagnostickému panelu. Když spatřil ukazatel paliva, objevila se mu na čele kolmá vráska. Zavolal velitele.

„Jedna z našich palivových nádrží praskla,“ zaskřípal zuby Pantalone.

„Snad jenom tahle jedna,“ řekl Addis a sdělil špatnou novinu Stracheyovi.

„Snad ano,“ prohodil Pantalone. „Ukazatel už neklesá. Množství paliva, který máme k dispozici, stačí bez problémů na cestu k lodi na oběžné dráze.“

Nechal otevřít hlavní výpusť. Kosmonauté nespolehali na dýchatelnost planetární atmosféry, jejich pólby byly uzavřeny.

Napětí posledních chvil přinutilo Pantalona zapomenout, že se účastní historického podniku. Několik staletí po strašlivé jaderné válce se Sapané vraceli, aby znovu spatřili svůj původní domov.

Addis, který stál ve vchodu, ustoupil stranou.

„Ďáždij a já si přejeme, aby jsi vyšel jako první,“ usmál se radista.

Pantalone se vděčně zašklebil. Po malých schůdkách sestoupil na zem. Pod jeho botami se půda propadla, takže skončil až po kotníky v bahně. Okolo bylo několik hlubokých prasklin, z nichž stoupala pára.

Z Pantaloni blízosti prchala skupina raků podobných tvorů. Talířovitý šnek se stáhl do své ulity, jakmile se ho kosmonaut dotknul špičkou boty. Všiml si, že Korhu a Addis už stojí vedle něho. Pohled na cizí svět byl uchvacující a Pantalone zapomněl na svůj původní úmysl – prozkoumání škod.

Trhl sebou, když zaznělo hluboké zabručení. Z husté mlhy na okraji džungle vyšel tvor velikosti domu. Kráček vzpomínal na dvou zadních nohách. Předními končetinami útočil protínal vzduch. Jeho trojúhelníková hlava seděla na dlouhém krku ve tvaru „S“. Jak se nestvůra blížila k trojici kosmonautů, zem se divoce otáčela. Korhu bleskurychle aktivoval raketomet. Pantalone mu položil ruku na rameno.

„Ještě počkej,“ pošeptal. „Těba to ta bestie otočí...“

Netvor otáčel hlavu sem a tam, nemohl se rozhodnout k útoku. Na jeho zádech bujela cizopasná rostlina, jejíž výhonky prorážely tvrdou kůži. Na ocase spatřil Pantalone metrovou hnisající ránu, pokrytou rojem jako prst dlouhých much.

Zvíře zdvihlo hlavu a začalo divoce švát. Zuby, které se bihem toho ukázaly, hovořily jasně. V žádném případě se nejednalo o býložravce.

„Stáhněte!“ křikl Pantalone, jakmile se nestvůra pohnula ve směru modulu.

Ze dvou zbraní vylétly syčící rakety a po dvou vtečinách zasáhly cíl. Pantalone ztuhl při obrově děsivém záupíní. Obluda kolem sebe tloukla prackami, potom zavravorala a se zaduněním dopadla do bahna.

Z džungle se vynořila celá armáda mrchožroutů, která na podobnou příležitost jen čekala. Jejich hašteření, šev a štikání se Pantaloni zdálo ještě nepříjemnější než šev obra.

„Lytton, budeš držet stráž, zatímco budeme já a Korhu kontrolovat modul,“ nařizoval Pantalone.

Addis s raketometem v ruce zaujal místo mezi džunglí a přistávacím modulem.

Pantalone a Korhu objevili nepatrný otvor ve vnitřní plášti modulu. Kromě toho praskl ventil jednoho ze zásobníků paliva, proto cenná tekutina unikla. Jinak se vše zdálo v pořádku.

12

„Mili jsme šití,“ konstatoval Korhu. „Náklon lodi nevádí. Můžeme odstartovat a vrátit se ke Stracheyovi, kdy jen budeme chtít.“

Pantalone trval na druhém důkladné prohlídce škod. Když ani ta nepřinesla další negativní výsledky, uklidnil se. Zatímco se Korhu vrátil na palubu a Pantalone vykládal pásové vozidlo, odrazil Addis další útok místních zvířat.

Korhu vylezl z přistávacího modulu a podíval se na Flamana.

„Co si myslíš o těchto planetě?“

„Jak to myslíš?“

Korhu učenil všeobjímající gesto.

„Pojďte mi docela zvláštní, že Sapané vznikli na takovémhle světě,“ vysvětloval. „Firmer se od Conyeru dost podstatně liší.“

Pantalone o tom uvažoval již dříve.

„Historie nepřipouští pochybnosti,“ řekl inženýrovi. „Příchod našich předků z Firmeru je nezpochybnitelný. Snad se Firmer po atomové válce zmínil. Ti oběi mohou být potomci radiací zmíněných mutantů.“

„Sem skutečně rád, že jsme na Conyeru našli trosky kulovitých korábů,“ mumlal Korhu. „Jinak bych o příchodu našich lidí pochyboval.“

Pantalone se zamyslel. V blízkosti vysílače mohly být pozůstatky dávných sapanických míst. Tam by našli odpovědi na otázky, které je zaměňovaly.

Velitel naskočil do vozidla a nastartoval motor. Terénní vůz se skládal z válcovité hlavní části, rozšířeného čumáku a dvojice širokých pásů. Oba pasažéři seděli za sebou ve vnitřním válci, ale jen odtud měl dokonalý výhled na všechny strany.

„Vrať se do modulu,“ řekl Pantalone inženýrovi. „Zůstaneme v rádiovém spojení.“

Korhu odešel do přistávacího modulu, a Lytton Addis se vyhoupl k Pantaloni do vozu.

„Jak dlouho potrvá přejet horský masiv? Tedy podle tvého odhadu?“ ptal se mladý kosmonaut, když usedl do křesla za velitele.

Pantalone pokrčil rameny. Za jízdy mohli narazit na četné překážky. Nebylo vyloučeno ani to, že budou muset vystoupit a pokračovat pěšky. Pantalone doufal, že ovzduší této planety nebude tak nedýchatelné, jak na první pohled vypadalo. Po vyčerpání zásob kyslíku bude třeba otevřít pólby a dýchat místní atmosféru.

Když se terénní vozidlo rozjelo, Neiman Korhu zaujal před vysílačkou v modulu pohodlnou pozici. Malé vozidlo se sunulo k džungli.

O současných událostech nebylo možno uvědomit Stracheye, pletl nad odvrácenou stranou Firmeru.

Korhu pohlédl na hodiny. S navigátorem si promluví tak za deset minut.

Pásové vozidlo dosáhlo džungle a zmizelo uvnitř. Bohužel vezlo jen velice slabou vysílačku, takže nebylo

jisté, zda se dokáže spojit s plavidlem na oběžné dráze. Korhu o tom silně pochyboval. Vzal si několik listů papíru, položil je na pult s vysílací aparaturou a začal se vlnovat výpočtům, nutným pro úspěšný start. Po tom, co se museli zveknout dohledu pozemní stanice, bylo zapotřebí obezpečnosti. Korhuova ruka se kmitala nad papírem. Aby uspořil čas, pomáhal si miniaturní počítacíkou.

Potom se ohlásil Pantalone.

„Tato džungle je ryzí labyrint,“ říkal z reproduktoru. „Proto se nám musí postupovat.“

„Jděte z cesty místním tvorům,“ navrhl Korhu. „Vůz by to měl sice vydržet, ale jistota je jistota.“

Několik minut bylo ticho, potom se ohlásil Faolain Strachey z paluby kosmické lodi.

„Pantalone a Addis vyrazili na cestu s terénním vozidlem,“ oznámil Korhu navigátorovi. „Chťijí přejet hory a dostat se tak k vysílací stanici. Flaman tvrdil, že postupují docela dobře.“

Strachey se zamražil a vrátil:

„Tady nahoru se nic neděje. A povrch prostě nevidím.“

Korhu chtěl něco říct, když zpoza horizontu vyšlehlo oslnivé světlo. O zlomek vteřiny později zazněl Stracheyův zoufalý výkřik. Následovalo ticho, v reproduktoru scházel i obvyklý šum.

Korhu zbledl a několikrát polkl.

„Faolaine,“ zachrčel.

Potom hlasitě vykřikl:

„Faolaine!“

Nikdo neodpovídal.

Korhu se za panelem zhroutil, obličej si zakryl dlaněmi. V této pozici zůstal pár minut. Jeho vyškolený rozum pochopil, co se v posledních minutách událo.

Kosmická loď už neexistovala. Faolain Strachey byl po smrti.

* * *

Rovnoměrný šum motoru odumřel. Terénní automobil se s mírným zhoupnutím zastavil. Lytton Addis se sklonil dopředu, aby zjistil důvody nečekané zastávky.

13

Pantalone ukázal na kontrolky.

„Musíme se vrátit,“ vydechl. „Podívej, izotopová baterie má poruchu. Naštítí jsou na modulu náhradní díly.“

Addis sevřel rty. Porucha vozidla znamenala zbytečné potíže. Oprava je připraví přinejmenším o čtyři hodiny.

Mladý kosmonaut zavolal do modulu, Korhu se však neozýval.

„Neiman neodpovídá,“ podivil se, když z reproduktoru zaznělo jen praskání statické elektřiny.

„Pokus se ještě jednou,“ navrhl Pantalone. „Tebe mluv s Faolainem.“

Korhu promluvil až po třech dalších pokusech.

„Jsme nuceni vrátit se kvůli opravám,“ oznámil radista. „Izotopová baterie vozu není v pořádku.“

„Nejde to opravit na místě?“ zeptal se stroze Korhu.

Pantalone a Addis si vyměnili překvapený pohled. Co se to s inženýrem dělo?

Velitel zkoušel nastartovat a po několika marných pokusech uspěl. Pásák se otočil a vrátil se ve směru přistávacího modulu. Když dosáhli okraje džungle a zahlédli modul, Pantalone si zhluboka vydechl. Zabítý tvor byl ohlédán na kost.

Po vynoření vozidla část mrchožroutů uprchla.

Padesát metrů od přistávacího modulu motor znovu selhal. Pantalone pokrčil rameny a začal vystupovat.

„Přineseme nástroje a dáme se do oprav,“ řekl Addisovi.

Vystoupili z vozidla a kráčeli k přistávacímu modulu. Ve výpusti se vynořil Neiman Korhu. Držel raketomet a jeho hlava mířila ke dvojici kosmonautů.

„Zastavte se!“ zavolal Korhu.

„Co to má znamenat?“ ptal se podrážděně Pantalone. „Na takové žerty není čas.“

Šel dál a Korhu vypálil. Raketa prolétla těsně nad hlavami mužů a vybuchla mezi stromy v džungli.

„Mluvím vážně,“ ucedil Neiman Korhu. „Pokud nezastavíte, zabiju vás.“

„Zbláznil ses?“ vydechl nevěřícně Addis.

„Co se stalo?“ zeptal se Pantalone.

„Faolain Strachey je mrtvý,“ vysvětlil Korhu. „Zemřel při výbuchu naší kosmické lodi.“

Flaman Pantalone se zapotácel. Ani na okamžik o inženýrových slovech nezapochyboval.

„Jak se to jen mohlo stát?“ otázal se inženýra.

„Nikdo na loď zahájil palbu energetickými zbraněmi,“ oznámil Korhu. „Výstřel přišel z místa, kde jsme zaměřili tu vysílací stanici.“

„To je důvod, proč nás nepustíš do modulu?“

„Ano,“ potvrdil Korhu.

„Já to nechápu,“ vyhrkl Addis. „Ty si myslíš, že jsme se spojili s naším neznámým protivníkem a teď ti přicházíme porazit?“

„Blbost,“ odpověděl Korhu. „Na takovou pitomost jsi mohl přijít jen ty! Ne, důvod je jiný. A jak koukám, Flaman už ho zná.“

„Ano,“ potvrdil Pantalone. „Ano, asi to vím.“

Addis hleděl od Pantalona ke Korhuovi a zpít. Jeho tvář byla ztělesněním nepochopení.

Pantalone se hoře zasmál.

„Neiman Korhu je dobrý matematik,“ ucedil. „Během přistávání byla zničena jedna palivová nádrž. Přistávací modul by nás sice donesl ke kosmické lodi, na let ke Conyeru to však nestačí.“

„Postačí jen tehdy, sníží-li se startovní hmotnost,“ dodal Korhu. „Proto tu nechám maximum vybavení. A samozřejmě i vás...“

Addis udělal krok k přistávacímu modulu.

„Ty prostý...“

„Stůj,“ zařval Korhu a zdvihl vrhač raket. „Ještě krok a já ti sejmu!“

Pantalone skočil k mladému radistovi a zadržel ho. Flaman si byl jist, že by Korhu skutečně stál. Addis se ze sevření silného velitele nedokázal osvobodit.

„Pus m!“ vrčel a škubal sebou.

Pantalone ho držel dál.

„Korhu má pravdu. Šanci vrátit se na Conyer má jen jeden z nás.“

„A proč právě Korhu?“ ptal se zlostně Addis. „Ty a já máme stejná práva jako on!“

Korhu se blahosklonně zasmál. Za pílbovým štítem pílby působila jeho úzká tvář strašidelně bledá.

„Ty nemáš právo na nic, protože jsi naprostý hlupák,“ zavrčel na Addise. „S přistávacím modulem by jsi ani nevzlétl. Flaman ano, ale jeho výcvik je příliš jednostranný. Jsem nejinteligentnější člen týmu. Jsem připraven na každou nečekanou událost. Proto mám největší šanci dosáhnout ke Conyeru. Až se tam dostane, udělám vše pro vaši záchranu.“

Addis se posměšně a trochu zoufale zachechtal.

„To má být vtip?“ ují se. „Stavba další rakety potrvá dalších pět let. Navíc to Canton nikdy neschválí!“

14

„Mé rozhodnutí je nezvratné,“ řekl nekompromisně Korhu.

Pantalone odtáhl Addise zpít k pásovému vozidlu.

„Musíme se poradit,“ zavolal na inženýra.

„Nezkoušejte žádné triky,“ varoval ho Korhu.

Pantalone zaznamenal, že se mladý radiotelegrafista těse po celém těle. Addis se neuklidnil ani poté, co nastoupili do vozidla.

Velitel výpravy jen s obtížemi překonal zmatek a zklamání ve vlastních myšlenkách. Neiman Korhu měl nepochybně pravdu v tom, že domů se může vrátit jen jeden z nich.

Avšak způsob, který Korhu zvolil k vyřešení této volby, by se dal považovat za kriminální. Pantalone uvažoval, jak by se zachoval na inženýrově místě v přistávacím modulu. Určitě by nepřivítal ostatní se zbraní v ruce.

Jak se zdálo, návrat pásáku přerušil Korhuovi přípravu ke startu.

„Mili bychom na něho v každém případě zaútočit,“ přerušil velitelské úvahy Addis.

Flaman cítil Addisovo zoufalství. V duchu se ptal, proč mladík poci uje tak silný strach z vlastní smrti. Viděl přece, jak nebezpečnému podniku se hlásí. Addisovy myšlenky nad možným tragickým koncem výpravy byly asi potlačeny dosavadním úspěšným vývojem situace. Teď, když se hrozba násilného konce vrátila, zpanikařil.

„Na Firmeru by se nám mohlo podařit přežít,“ řekl Pantalone.

Addis se na svém sedadle napřímil.

„Co mi chceš namlouvat?“ zeptal se prudce. „Fakta jsou jasná.“

„Je téměř jisté, že jsou na planetě inteligentní bytosti,“ upozornil ho Pantalone klidně.

„Ano,“ potvrdil Addis. „Ale to ti neznámí zničili orbitální část VANGUARDU a usmrtili Stracheye.“

„Nicméně nám dovolili přistát,“ řekl Pantalone. „Jsou-li to Sapané, existuje možnost dorozumět se.“

„Samozřejmě to jsou Sapané,“ prohlásil Addis. „Kdo by to měl jinak být? Ale jsou nám nepřátelsky nakloněni.“

Pantalone se pokusil zavolat ke modulu, Korhu však oěvidně neměl náladu na debaty.

„Nemá cenu se ho pokoušet přesvědčit argumenty,“ podotkl Addis. „Musíme ho napadnout, i když nám přitom bude hrozit smrt. Zeměit musíme v každém případě. Před udušením, nebo zuby těch monster venku dám přednost raketě.“

„A když Neimana přemůžeme? Co bude dál?“

„No, co by...“

Pantalone se zamraël:

„Jestliže porazíme èarodije, budeme muset rozhodnout, kdo poletí na Conyer a kdo zùstane tady.“

„Mohli bychom letìt oba,“ øekl chraptivì Addis. „Muž navíc pøece neznamená takovou váhu...“

Zavøel oèi a jeho rty se roztøásly.

„Nebo bys mì nechal tady v tom pekle?“

Pantalone zavrtìl hlavou. Bylo nesmyslné teì chlapci nìco vysvìtlovat. Vùbec nechápal, v jaké situaci se octli. Nechtìl to chápat.

„Naè tady èekáme?“ ptal se Addis. „Každou chvíli odstartuje!“

„Nepochybnì,“ souhlasil Pantalone, aniž by se pohnul.

Addis se vymrští z malého vstupního otvoru a váhavì pohlédì dovnitø na Pantalona.

„Jestli nejdeš se mnou, pùjdu za ním sám,“ zahrozil. „Donutím ho, aby mì vzal s sebou.“

„Jen do toho,“ vyzval ho Pantalone. „Nedržím ti tu.“

Addis spustil hlavu a zavøel kletbu. Potom zaèal pøecházet pøed vozem. Za nìkolik minut se vydal k pøistávacímu modulu.

„Neimane,“ pravil Pantalone do mikrofону rádiového zaøízení. „Jde k tobì naše mláði. Nestøílej, prosím.“

Nenásledovala žádná odpovìì. Pantalone se posadil v køesle tak, aby mohl sledovat pøistávací plochu a modul.

Addis opìt zùstat stát.

Z trysek modulu náhle vyšlehl plamen. Kolem hnacího ústrojí se svìjela mraèna kouøe a rozšiøovala se do všech stran. Aè mìl nasazenou pøilbu a sedìl v pancèøovaném voze, slyšel Flaman jakot pohonu. Addis se vrhl k zemi a kryl si hlavu. Pøistávací modul zmizel za clonou kouøe. Zem se zaèala otøásat.

Pantalone stiskl opìradla køesla. Doufal, že to Korhu zvládne.

Malá loì se zvedla a rychle získávala výšku. Pantalone si oddechl. Addis vstal a hrozil stoupajícímu modulu pìstí.

Když byl modul v asi kilometrové výšce, vyjel zpoza hor bílý blesk. Pantalone vykøikl. V mracích nad džunglí se rozšíøilo jasné svìtlo, které však brzy zmizelo.

Pantalone svísl hlavu. Byl bezmocný a plnì si to uvìdomoval. Cítil se, jako by utrpìl rozhodující porážku.

Probral se až ve chvíli, kdy Lytton Addis vstoupil do pásového vozidla. Mladík odložil helmu svého planetárního skafandru.

Ztìžka oddechoval.

15

„Sestøelili ho,“ zachrèel.

„Pøesnì jako Stracheye,“ pøikývl Pantalone.

Hniv, který se v nìm vzedmul, mu dal sílu vstát a opustit vùz. Rozhlédì se kolem sebe.

„Jaké je vzduch?“

„Dýhá se mi trochu hùø,“ odpovìdìl Addis. „Ale vìøím, že si na to zvykneme.“

„Co s tím?“ pomyslil si Pantalone otupile.

Kdyby zùstal sám, nedìlal by si velitel žádné starosti. Ale cítil se odpovìdný za Addise, zjevnì zdeptaného nedávnými událostmi. Pantalone tušil, že nevidí žádnou možnost k záchranì.

Pantalone si sejmul pøilbu. Zásoba vzduchu by se stejnì zanedlouho vyèerpala, takže pár hodin nehrálo zásadní roli.

Addis si svlékl skafandr, a Pantalone následoval radistova pøíkladu. Ochranný oblek pøestavoval zbyteènou zátìž.

„Co budeme dìlat?“ ptal se Addis.

„Máme jeden vrhaè raket a asi sto kusù munice,“ øekl Pantalone. „To by mìlo staèit k pøechodu hor a navázání kontaktu s vrahy Stracheye a Korha.“

„A když na nás zaútoèí?“

„Nevìøím, že to udìlají,“ prohlásil Pantalone. „Støíleli jen na pøistávací modul, protože se chtìli vyvarovat odhalení. Zabránili nám v cestì na Conyer. To je také dùvodem zkázy kosmické lodi, která se Stracheyem na palubì setrývala na obìžné dráze.“

„Nepodám ruku Sapanùm, kteøí stojí na smrti Stracheye a Korhy,“ vysvìtloval Addis prudce.

„Tak?“ Pantalone sraštìl èelo. „Pøed nìkolika minutami jsi chtìl Neimana zabít sám.“

Addis zrudl a mlèel.

Pantalone uvažoval, jak mají postupovat. Ze schùzky s vrahy mìl obavy i on. Zjevnì se jednalo o Sapany, kteøí se spíše než o vyptávání zajímají o zbranì. Z Pantalanova pohledu byli cizinci pøinejmenším povinni se ujistit, kdo to na jejich svìtì pøistává. Tak se nestalo, namìsto toho promluvíly energetické zbranì.

Flaman proto pochyboval, že jeho a Addise přivítají s otevřenou náručí.

Na druhé straně byl pochod ke stanici jejich jedinou šancí. V džungli prostě nemohli přežít. Dříve nebo později by padli za obě divokým bestiím, jedovatému jídlu nebo neznámým chorobám.

To byly důvody, proč potřebovali zkontaktovat cizince.

„Co kdybychom udělali z pásáku hlavní stan a z něho vyraželi na průzkumy okolí?“ chtěl vidět Addis.

„To by nedopadlo dobře,“ usoudil Pantalone. „Uvaž: Potřebujeme jídlo. A zvířata v džungli v nás vidí tuhou kořist.“

Addis pohlédl k pohoří. Jestli pak se k němu dostanou? Pantalone poslal mladého astronauta do vozu.

„Nyní je hlavní si alespoň pár hodin odpočinout,“ řekl. „Musíš se zkusit prospát. Jíst budeme potravinové koncentráty – prozatím.“

„Spát?“ Addis se pokusil zasmát. „Nemůžu ani zavřít oči.“

Pantalone neodpovídal. Uvelebil se v sedadle a uvolnil se. Nespál však. Jeho myšlenky neustále kroužily kolem jediného slova.

To slovo bylo přežití.

Když Pantalone zpozoroval, že Addis usnul, opustil vůz. Prohlédl okolí, našel tam nebylo žádné větší zvíře.

Se zamyšleným výrazem ve tváři otevřel kryt motoru. S pomocí sady náhrad vymontoval izotopovou baterii.

Ani po důkladné prohlídce součástky nenašel sebemenší poškození. Začal s kontrolou veškerých přívodů a kontaktů. Také zde se vše zdálo v pořádku.

K rozmontování baterie by Pantalone potřeboval speciální vybavení, stejně se však nedomníval, že chyba je právě tam. Bez jediného vodička pátral dál po poruše. Zvuky jeho činnosti probudili Addise. Mladý radista vylezl z vozu.

„Co tu děláš?“ tádal se velitele.

„Pokouším se najít závadu,“ vysvětloval Pantalone. „S trochou štěstí se podaří ji najít a uvést stroj ho chodu. Potom bychom mohli jezdit – do vyčerpání baterie.“

Ačkoli Addis nevěřil v úspěch, rozhodl se velitel pomoci. Po dvou hodinách nepřetržité práce Addis odstoupil o krok zpět a protáhnul si ztuhlá záda.

„Beznadějné,“ vydechl.

Pantalone se poškrábal na bradě. Práce v atmosféře s pětadevadesáti procentní vzdušnou vlhkostí unavovala.

Pantalone měl pocit, jako by měl kosti z olova. Tlak na prsou nepovoloval.

„Uděláme poslední pokus,“ rozhodl Pantalone. „Vyměníme všechny přívodní kabely a také kontakty.“

Addis se s bručením vrátil k opravám.

„Teď uvidíme, jestli to málo nějaký smysl,“ navrhl Pantalone, když skočili.

Vrátil se do pásáku a snažil se nastartovat. Nic se nestalo, motor nenaskočil. Addis zakroutil hlavou.

„Nedá se nic dělat!“ zavolal na velitele.

16

Pantalone se nevzdal a tvrdošíjně zkoušel startér. Po tuctu neúspěchů měl štěstí. Motor začal nepravidelně pracovat. Pantalone se naklonil ze vstupu pásáku a šklebil se.

„Co říkáš nyní?“

„Skvělé,“ kývl Addis. „Snad to motor vydrží!“

K Pantaloni radosti přešel motor do obvyklého rytmu. Velitel se tedy rozhodl k odjezdu. Addis se posadil na své místo.

„Protože nespícháme, nebudeme se prodírat skrz pohoří, ale objedeme ho,“ řekl Pantalone.

„To bude zájízka,“ konstatoval Addis, ale dál nic nenamítal.

Mladému radistovi byl další postup lhostejný. Zdařilá oprava pásového vozidla v něm probudila trochu optimismu.

Pro jejich bezpečnost byl vůz nenahraditelný. Většina zvířat si na něj ani nedovolí zaútočit.

„Pojedeme, než se setmí,“ prohodil Pantalone. „Potom si pořádně odpočinem.“

Nevídili, kolik obnáší jeden den na Firmeru. Hustá oblaka bránila zjištění doby rotace. Pantalone však předpokládal, že noc nastane v několika hodinách. A bude to pěkně tmavá noc, protože ani svět hvízd, ani sluneční světlo odražené Conyerem nemohlo proniknout atmosférou planety.

Pantalone čekal na příchod naprosté tmy s nečutí. Navíc museli počítat s nočními lovci, jejichž zrakové ústrojí se přizpůsobilo podmínkám planety.

Pantalone nechtěl Addise zbytečně znepokojovat, proto o svých úvahách nemluvil. Do džungle vnikli na stejném místě jako poprvé. Pásové vozidlo se nezadržitelně prodíral hustým porostem. Flaman se snažil vyhýbat nejpropletenějším rostlinám a menším skalám. Nikdy se málem zadrhl v bahně, velitel však vždy zmínil směr a nebezpečnou oblast minul.

„Nechápu, proč nenacházíme ani stopu po atomové válce,“ divil se Addis, když vyhlížel z prosklené části

vozu.

„Byla pøed osmi sty lety,“ pokrèil Pantalone rameny.

„Myslíš, že trosky mìst pokryla džungle?“ zeptal se Addis.

„Možné by to bylo,“ øekl Pantalone. „Mnohé na Firmeru ovšem nevypadá tak, jak jsem si pøedstavoval.“

„Domníváš se, že jsou sapanské dìjiny chybné?“

„Aspoø v detailech,“ odpovìdìl Pantalone.

„Možná se naše obyvatelstvo vyvinulo na Conyeru,“ nadhodil Addis.

„A jak vysvìtlíš existenci vraku obrovské kosmické lodi?“

„Co kdyby se na Firmeru vyvinuli jiní inteligentní tvorové – soubìžnì se Sapany? A po letech se nás rozhodli navštívit.“

„Ty jsi se zbláznil!“ øekl stroze Pantalone. „V celém vesmíru je jen jediné inteligentní obyvatelstvo a to jsme my Sapané.“

„Také si to myslím.“ Addis si dal ruce za hlavu a pøivøel oèi. „Je ještì jiné vysvìtlení. Mohli jsme být tak technicky vyspílí už dlouho pøed válkou? Ta loi by mohla být naše, postavená na Conyeru...“

Pantalone nemìl pro svého mladého prùvodce žádnou odpovìì. Na Conyeru žilo několik pomatencù, šíøících podobné bludy. Pantalone pøipisoval Addisovy vývody jeho stresu.

„Chtìl bych dosáhnout volné krajiny pøed setmìním,“ velitel pøevedl rozhovor na jiné téma. „Pøi pøistání jsem blízko hor vidìl několik pruhù zemì, které nebyly pokryty džunglí. „Tøeba tam najdeme i jeskynì.“

Brzy se ukázalo, že se Pantalonyovy nadìje nesplní. Soumrak pøicházel, a oba muži pozorovali celé tlupy zvíøat, hledajících si nocleh.

„Snad budeme pøed setmìním na pohostinnìjším místì,“ øekl Pantalone.

Pásové vozidlo zastavilo mezi vzdušnými koøeny vysokých stromù. Addis opustil vůz, aby prohledal blízké okolí. Vzal sebou vrhaè raket. Když se vrátil, nesl malé zvíøe. Triumfálnì jím mával sem a tam.

„To je naše veøøe,“ zvolal.

Pantalone skepticky opáèil:

„Obávám se, že v této atmosféøe nezapálíme ani ohýnek. Listí a odpadlé větve jsou naprosto promáèené.“

Addis byl oèividnì zklamán. Chtìl pátrat po požitelném ovoci, ale velitel zavrtil hlavou.

„Bude lepší žít z potravinových koncentrátù,“ øekl Pantalone.

Addis zahodil svou koøist do koøví.

„Pøíští,“ poznamenal Pantalone, „budeme støilet, jen když to bude naprosto nezbytné. Munice nemáme zase tak mnoho.“

V Addisovi tváøi se objevila nevole.

„Ty jsi velitel,“ zavrèel.

„Zcela správnì,“ potvrdil Pantalone. „S tím se budeš muset vyrovnat!“

Po krátké hádce se nálada v pásáku ochladila. Kosmonauté mlèeli i pøi jídle. Pantalone ticho využil; dávalo mu pøíležitost k pøemýšlení.

Addis tupì zíral pøed sebe. Nakonec to byl on, kdo znovu promluvil.

„Mìli bychom se støídat na hlídce,“ navrhl.

17

Pantalone v takovém opatøení mnoho smyslu nevidìl, ale souhlasil, aby Addise ještì víc nerozhnìval. Addis se nabídl pøevzít první hlídku.

Mezitím se setmìlo, z okolí vozu nebylo vidìt témìø nic. Obèas zaznìl ponìkud strašidelný lomoz, to se o pásák zajímala divoká zvíø.

Addis popadl zbraø a postavil se ke vstupnímu prùlezu.

Pantalone se rozhodl, že se pokusí nespát až do doby, kdy na nìj pøijde øada s hlídáním vozu. Ulehl mezi sedadly a navzdory svém úmyslùm po chvilce usnul. Jeho spánek pøerušila noèní mùra. Pantalone se snažil uklidnit dech. Na prsou ho pátilo. Zapochyboval, že by si na tento vzduch kdy zvykli. Pravdìpodobnì zanedlouho oba onemocní.

Addis ho probudil a Pantalone se cítil jako polámaný. Addisovy o tom radìji nic neøíkal.

„Venku je ticho,“ hlásil Addis. „Pøibližnì pøed hodinou pøišel velký tvor; slyšel jsem zvuky, které vydával.“

Pantalone zaujal místo u dveøí, mladý radista se schoulil do velitelovi provizorní postele.

„Vidí ti cizinci o naší pøítomnosti?“ pomyslel si Pantalone. „Jestliže ano, proè potom nepodnikali nic pro navázání vzájemného kontaktu?“

Addis zasténal a pøevaloval se. Pantalone si vedle vstupu døepl, chtìl si ještì trochu zdøímnout. Stráž byla stejnì k nièemu. Jeho myšlenky zaèaly volnì plynout.

Náhle se pásák otøásl. Pantalone byl v mžiku na nohou. Addis se probudil a zmatenì se rozhlížel po kabínì.

Aè kupolí vycházelo svìtlo, neozáøilo dostateènì venkovní pøírodu.

„Bylo to zemìtesení,“ øekl Pantalone. „V horách budou nejspíš sopky.“

Pùl hodiny usilovnì vyhlíželi ven – bezvýslednì.

„Myslím, že s tìmi vulkány máš pravdu,“ zabruøel Addis. „Teï už rozhodnì nedokážu usnout.“

Noc trvala pøes ètrnácet hodin a pro oba kosmonauty znamenala utrpení. Nakonec pøišlo ráno a s ním prùtrž mraèen, jakou Flaman ještì nezažil. Z nebe se valily celé provazce vody.

Pantalone vycouval z úkrytu mezi koøeny. Každá èinnost ho nesmírnì unavovala. Co chvíli jím cloumaly záchvaty kašle. Addis nevypadal lépe. Jeho tváø byla šedá a napuchlá. Oèi mìl zarudlé.

Děš a mlha je pøipravila i o zbytek rozhledu. V tak špatném poèasí nevycházela ani místní zvìø. Vozidlo se stále stejnou rychlostí plazilo džunglí. Napravo od niho byly hory, ale ukrývaly se v husté bílé mlze.

Sedm hodin po jejich odjezdu z noèního tábora uvízl pásák v bažinì, a všechna Pantalónova námaha dostat ho na svobodu ztroskotala na mazlavé hmotì, v níž vízel. Pantalone pøepnul motor na volnobìh.

„Zasekli jsme se,“ oznámil.

„Nedáváš pozor!“ vyèetl mu Addis. „To bahno jsi pøece musel vidìt.“

Pantalone byl pøíliš unavený a vyèerpaný na to, aby se s Addisem hádal. Otevøel dveøe a vyskoèil ven. Ve vteøinì byl dokonale promoèený.

Děš, bièující jeho tváø, mu ještì víc zkomplikoval dýchání. Vzduch vonìl po síøe. Jak Pantalone zjistil, vozidlo zapadlo do poloviny výšky pásù. Kroužil kolem vozidla a poté se vrátil k prùlezu.

„Pojì ven!“ naøídl Addisovi. „Musíme najít vítve a malé kmeny, který zasuneme pod pásy. Snad se nám podaøí vozidlo vyprostit.“

Pracovali dvi hodiny, až vytvoøili jakousi sí, po níž chtìli s pásákem projet. Pantalone byl tak vyèerpaný, že se mu uðílalø špatnì. Pøed oèima mìl èerné kruhy. Addis si klekl vedle vozu a pomalu sklouzl k zemi. Jeho hrui se zvedala a klesala nepravidelnì.

Pantalone vyšplhal do vozidla. Bláho a voda z jeho šatù interiér pásáku znaènì zašpinila, ale to bylo Pantalónovi jedno. Zaèal zvyšovat výkon motoru.

Ozvalo se skøípìní, jak se pásy zakously do ze døeva vyrobeného pletiva. Pantalone zaslechl praskání kmenù. Pásové vozidlo se pohnulo.

„Jeï!!“ vøeštil Addis.

Pantalone zaøadil zpáteèku. Pøetížený motor zadunìl. Pásák se za silných otøesù osvobodil.

Addis vlezl dovnitø. Vrávoravì dorazil k sedadlu. Vùz opustil bažinu a rozjel se dál. Pantalone se uvolnil a zastavil. Oèi ho pálii.

„Proè to vlastnì dìláme?“ zaúpìl Addis. „Proè?“

Pantalone mlèel a zarputile bojoval proti své slabosti. Odhrnul si mokré vlasy z èela a pokračoval v cestì.

Modrozelená džungle pøed nimi se topila v dešti.

Odpoledne děš ustal, alespoø prozatím. Potkali stádo obrovských pancèøovaných zvìøat, které procházelo džunglí, ale tvorové jim nevěnovali pozornost. Chvíjící se Addis sedìl vedle vchodu a v rukou svíral k výstøelu pøipravený raketomet.

Krátce poté dostal zimmici. Pantalone zastavil a položil svému spoleèníkovi ruku na èelo. Jen hoøelo.

„Máš horeèku,“ øekl velitel a zaklel.

Pantalone naøídl Addisovi, aby si lehl. Zakryl svého radistu plachtou. Addisova horeèka stoupala hodinu po hodinì. Mladík zaèal blouznit a vykøíkoval così o Conyeru. Obèas zavøeštil jména Strachey a Korhu.

Pantalone se pokusil mladíka nakrmit, ale Addis se okamžitì pozvracel. Nemohl pozøít ani sousto. Velitel nakonec radistu pøivázal, hrozilo totiž nebezpeèí, že se ve svém stavu zraní.

18

Za soumraku chtìl Pantalone najít úkryt, jenže k tomu nenašel síly. Zastavil a ihned usnul.

Když se Pantalone vzbudil, bylo již svìtlo. Addis ležel nehybnì pod plachtou. Byl v bezvìdomí. Pantalone pocítil hlad. Hodnotil to jako dobré znamení. Addisùv stav naproti tomu vypadal povážlivì.

Jeho ramena byla vpadlá, oèi zapadlé hluboko v dùlcích. Témìø nedýchal. Pantalónovi se podaøilo ho probudit a dostat do niho trochu jídla. Addis mumlal nesrozumitelné vity a nepoznával své okolí.

Pantalone vidìl, že už pro radistu nemùže uðílat víc. V pásáku nebyly žádné léky. Mladému muži mohli pomoci jen lidé ve stanici, Pantalone v to alespoø doufal.

Velitel neztrácel èas a vyrazil dál.

Nenadále zaèala džungle øídnout. O hodinu pozdìji se pásák prodral na rozlehlou savanu, táhnoucí se k severu ve smìru pohoøí.

Aèkoli byly hory sotva vidìt, Flaman zpozoroval několik vulkánù. Horský masiv byl rozdìlen hlubokým údolím.

Pantalone opustil sedadlo øidièe, aby se podíval na Addise. Radista byl vzhùru. Jeho horeèka klesala. Ještì se nedokázal napøímit, byl stále velice slabý.

Pantalone mu dal najíst a vysvětlil mu situaci.

„Nyní budeme postupovat mnohem rychleji,“ snažil se mladíka povzbudit.

O pár minut pozdìji zažili trpké zklamání. Motor pásového vozidla znovu vysadil a tentokrát se ho nepodařilo opravit. Ani výmìna kontaktù a øívodù nezabrala.

Pantalone zavøel kryt motoru a vrátil se do vozu.

„Zbytek cesty musíme absolvovat pìšky,“ oznámil zachmuøení.

Addis se apaticky zasmál, ale mlèel.

6.

Hlavní kosmopsycholog, profesor dr. Thunar Eysbert, se zvedl a øístrèil køeslo na své místo u stolu. Jeho práce byla u konce, necítil však mnoho úlevy. Úkol, který mu zadal šéf, se mu i teï, aè byl zdánlivì vyøešen, ještì komplikovanìjší.

„Patrnì si dílám starosti kvùli tomu, že jde o lidi,“ mínìl Eysbert.

I kosmonautè z Impéria Dabrifa, sloužící zlovolnému diktátorskému režimu, byli lidé. Eysberta jeho úkol velice tížil.

Odhrnul si bílé vlasy z èela. Ani šéf nevypadal, že ho boj s lidmi z Impéria Dabrifa tíší. Bylo to ostatnì poprvé, co se chystali vyjít z anonymity a zasáhnout do osudu lidstva rozptýleného po Mléèné dráze. Eysbert ve své práci poukázal na možné následky tohoto zákroku.

Z hlediska psychologa byla situace lidstva v Galaxii nesmìrnì zajímavá, ale po prvním zákroku tajemné moci bude pozorování dalšího vývoje takøka vzrušující.

Eysbert vùil, že zvolená cesta je ta správná. Tento optimismus ve své zprávì nijak neskrýval. Vìdec ve své práci zdùrazňoval závazky, které mli vùèi zbytku lidstva.

Eysbert zapojil interkom na svém stole a navázal spojení s centrálou.

„Zde Lacuert,“ ozval se nevlídný hlas.

Eysbert se nenechal rozèílit. Na palubì lodi s dvou a půl kilometrovým prùmìrem nemohli být jen slušní lidé.

„Je šéf na mùstku?“ dotazoval se kosmopsycholog.

„Odešel pøed nikolika minutami,“ oznámil Lacuert. „Pokud vím, je ve své kajutì.“

„Tím lépe,“ øekl Eysbert a vypnul interkom.

Sebral desky se svou prací a opustil malou kajutu. Antigravitaèní šachtou vystoupal na planetu K, kde mli šéf svou kajutu. Ohlásil svou pøítomnost a byl okamžitì vpuštěn.

Šéf ležel na posteli, ruce mli zkøížené za hlavou. Když Eysbert vstoupil, zdvihl se a nabídl kosmopsychologovi židli.

„Jsem pøipraven, pane,“ øekl Eysbert bez okolkù. Pøedal veliteli podklady.

„Èekejte,“ kývl šéf. „Zbìžnì si to projdu a potom se o tom můžeme bavit.“

Eysbert pøikývl a posadil se.

„Myslím, že v soustavì Sapa budeme ve dvou následujících dnech,“ oznámil šéf, ještì než zaèal èíst psychologovu zprávu. „Nezasáhneme hned, zpøeátku se spokojíme s prùzkumem a zamìøováním.“

Eysbert byl zklamán. Rychlý úder by nepochybnì zvýšil dopad intervence. Na druhé stranì bylo pochopitelné, že byl šéf velice opatrný. Šlo o spoustu lidí. Chyba mohla mít neblahé následky.

„Pøíkládáte skuteènosti, že se první vmišujeme do událostí mimo naši soustavu, docela velký význam, doktore,“ øekl Eysbertovi šéf, když proèetl první stránky.

„Ano, pane,“ potvrdil Eysbert. „Zjednáme takøíkajíc precedens. Úspìch nebo neúspìch tohoto podniku je dalekosáhle urèí další postup.“

19

„Rozumím, co chcete øíct, doktore.“

Eysbert øekl:

„Uèinil jste rozhodnutí velkého dosahu, pane. Náš zákrok bude významný pro další vývoj všech lidí v této galaxii.“

„Nyní pøeháníte.“

„Ne!“ namítl Eysbert rozhodnì. „Jsme mocenský èinitel, s nímž už nikdo nepoèítá. Teï se vynoøíme z našeho úkrytu, aniž však prozradíme svou totožnost. Všechny ostatní hvìzdné øíše budou muset uznat, že se objevila nová tajuplná síla, ne nepodobná mysterióznímu mutantovi Ribaldu Corellovi.“

Šéf mlèky èetl dál. Eysbert doufal, že nalezl ty pravé formulace, které pøesvidí tohoto zkušeného muže.

Velitel doèetl a odložil doktorovu zprávu na stolec.

„Pøijde mi to jako ospravedlninì našeho zásahu,“ pøiznal ètenáø.

Eysbert se rukama opřel o desku stolu.

„Přesně tak jsem to myslel.“

7.

Den šel ke svému konci, aniž by se Addisův stav nijak výrazně zlepšil.

Radista Pantalona několikrát vyzval, aby se ke stanici vydal sám. Velitel však nesouhlasil, tím by totiž mladíka odsoudil k jisté smrti. Horečka oslabila mladého kosmonauta natolik, že neušel ani pár kroků a už se mu třásla kolena.

Během několika krátkých vycházek se snažil svůj stav před velitelem zatajit, ale dařilo se mu to jen těch pár chvil, než se zhroutil na zem.

Večer zkusil Pantalone zatopit demontovanými díly vozu. Ale malý plamének, živý trochou oleje, nestačil ani na uvaření vody.

„Musíš mi slíbit,“ zasípal Addis krátce před setměním, „že ráno půjdeš, se mnou nebo beze mě.“

„Uvidíme ráno,“ odpověděl vyhlýbavě Pantalone.

Jedno ale viděl. Lytton Addis měl naprostou pravdu, další den musí vyrazit. Výživné koncentráty byly skoro spotřebovány. Pantalone sledoval hory, přejížděl pohledem po celé jeho délce. Snažil se objevit případné záchranné či průzkumné týmy neznámých. Nic neviděl. Buď si lidé ve stanici dvou přeživších vůbec nevšimli, nebo šlo o základnu robotů. Ti mohli splnit svůj úkol sestavením přistávacího modulu VANGUARDU.

S příchodem tmy začala jedna z velkých sopky plivat oheň. Země se chvěla. Nebe nad horami zrudlo. Vytékající magma kreslilo v úbočí skal ohnivé křivky.

Díky prvnímu výbuchu se probudily i ostatní vulkány. Pantalone a Addis, ukrytí ve voze, znervózňili. Mezitím byla noc nastávat, takže oheň chrlící kopce poskytovali impozantní pohled. Pantalone viděl, že láva na savanu nikdy nedosáhne. Jediné nebezpečí pro oba muže představovalo silné zemětřesení; vznikala trhlinka za trhlínou. Když aktivita sopek polevila, Addis se uložil ke spánku. Pantalone ho sledoval.

„Snad bude chlapec dost silný, aby mohl jít se mnou,“ blesklo mu hlavou.

V průběhu noci přepadla pásové vozidlo řada zvířat, cestujících savanou za potravou. Pantalone vyrušily ze spánku podivné zvuky. Slyšel bučení a škrábání na stěni vozidla.

Pantalone uchopil vrhač raket a zapojil světla, napájená ze záložního zdroje. Před pásovým vozidlem se shromáždil tucet šestinohých zvířat. Tvorové měly soudkovité trupy; dlouhé hlavy končily krátkými choboty.

Nikdy dříve neviděl Pantalone tak velké oči, jako u těchto podivných bytostí. Světlo jim nedělalo dobře, v první chvíli dokonce o pár metrů ustoupily. Brzy však ztratily svou plachost a přiloudaly se těsně k vozidlu. Jejich výška byla metr a půl. Tvorové se napojímili a předním párem končetin, vybaveným dlouhými drápy, škrábali na plášti pásáku.

Zvířata dívala takový lomoz, že se probudil i Addis. Když spatřil Pantalona u vstupu, zvedl se a dopotácel k němu. Chťil vidět, co se děje.

„Zůstaň ležet!“ nařídil mu Pantalone. „Nehrozí nám žádné nebezpečí.“

Addis zíral ven, kde se v kruhu světla pohybovala skupina šestinohců.

„Snad do rána zmizí,“ zadoufal.

„Určitě,“ ujistil ho Pantalone. „Jsou to noční tvorové.“

„Dej mi raketomet!“ požádal Addis.

„Co s ním budeš dělat?“ tápal se váhající Pantalone.

„Pár těch bestií odprásknu!“ zavrčel mladý kosmonaut vztekle.

Pantalone se na něho nechápavě podíval.

„Nevidím v tom pro nás žádný prospích.“

Addis hmatl po zbraní a snažil se ji vytrhnout z velitelských rukou. Pantalone ho lehce odrazil.

„Proč mě nenecháš stálet?“ sípal Addis. „Spálím jim kožich, jsou to jen zvířata!“

20

Náhle agresivita mladého muže Pantalona šokovala. Doufal, že se radista z tohoto stavu dostal.

„Co je ti?“ divil se. „Proč chceš zmasakrovat stádo neškodných zvířat?“

Addis dlepl se zamračenou tváří v sedadle a neodpověděl. Pantalone byl rád, když zvířata uznala beznadějnost svého úsilí a odtáhla do tmy. Addis se uvolnil a usnul.

Pantalone ukryl vrhač raket pod sedadlo řidiče. Tu noc se mu zdálo o sopečných erupcích a obouhách zvířatech. Probudil se úplně zpocený, měl dojem, že se musí brzy udusit.

Tím pevnější bylo odhodlání vyrazit k cizí základni, i kdyby měl Lyttona Addise zanechat ve vozidle.

Ráno zastihlo Addise pozoruhodně čilého, dokonce se mu vrátila chuť k jídlu. Spolu s Pantalonem požili zbytek zásob koncentrátů.

„Jsem dost silný, abych riskoval pochod,“ tvrdil Addis. „Měli bychom vyrazit brzy, nerad bych nocoval nikde

v horách.“

Pantalone byl skeptický. Rozhodl se počkat, zda je radista skutečně tak silný, aby vydržel útrapy dlouhé cesty. Nakonec se rozhodl vyrazit. Pečlivě uzavřel vchod vozidla. Bylo možné, že se budou muset vrátit a podobný opírný bod byl nedocenitelný.

Pantalone nesl raketomet. Od počátku nasadil ostré tempo. Addis si stěžoval, ale přizpůsobil se zdánlivě bez potíží. čím blíže byli k horám, tím skrovnější byla vegetace. Pak se dostali na ztuhlou lávu. Pantalona napadlo, že za pár set let tam bude úrodná půda.

Ětyři hodiny po začátku pochodu objevil Addis podivnou kovovou kupoli. Nacházela se mezi skalami a v průměru měla dva metry. Z vrcholíku tréla soustava tyčovitých antén. Ačkoli to znamenalo okliku, přiblížili se Sapané k tajemnému objektu.

„Patří to ke stanici,“ usoudil Pantalone, když stanuli u cíle. „Možná je to měřicí aparatura.“

Addis řekl:

„Mám nápad. Pokud tuto kupoli zničíme raketou, vydají se sem opraváři z hlavní stanice. Potom by nás mohli vzít s sebou.“

„Tohle není dobrý postup,“ zamítl Addisovu myšlenku Pantalone. „Ti lidé by nám zkázu měřicí kupole zazlivali. A já nehodlám následovat Korhuův a Stracheyův osud.“

Addis se zachmuřil a tvářil se zklamaně. Poprvé narazili na nevyvratitelný důkaz existence cizí a nadřazené techniky. Pokračovali v chůzi. Addis slábl, takže stále častěji odpočívali.

I Pantalone cítil, jak ho začínají opouštět síly. V této atmosféře znamenal obtížný přechod lávových polí a skalních útvarů strašlivou námahu. Addis byl nakvašený a neustále velitele obviňoval, že nezničením kupole promarnil jedinou šanci na jejich záchranu.

„Až k pahorku tam naproti budeme to ještě stihneme,“ řekl Pantalone a ukázal na blízké pohoří. „Nevidíme-li hlavní část stanice, najdeme si nějaký nocleh.“

Na dosažení určeného cíle potřebovali téměř tři hodiny. Když k vrcholu hřebenu zbývalo několik posledních metrů, Addis se zastavil a klesnul na kolena. Pantalone pokračoval nahoru.

Konečně se tam dostal. Pod ním ležela velká kotlina, jejíž střed tvořila stříbromodrá obří kupole. Blízko mohutné stavby se bezhlučně pohybovalo několik automaticky řízených vozidel.

Pantalone, který takový obraz předpokládal, cítil, jak se ho zmocňuje tíseň.

„Tam dole nežijí žádní Sapané!“ uvidomil si.

Otočil hlavu a pohlédl na radistu. Addis ho sledoval, tvářil se tázavě. Pantalone mu pokynul.

„Poji sem!“ zvolal. „Poji sem a podívej se na tohle!“

8.

Když byla kulovitá loď o průměru dvou a půl tisíce metrů osmdesát milionů kilometrů od systému Sapa, opustila nadřazený poloprostor a dál pokračovala s aktivovaným impulsním pohonem. Velitel dostal rozkaz se zahájením lokalizace.

9.

„Fantastické!“ zamumlal ohromený Addis. „Naši předci nás technicky naprosto předbíhli.“

Pantalone tiše polkl. Jeho myšlenky vířily jedna přes druhou. Očekával nález několika budov, ovšem ne objevení tak vyspělé techniky.

„Dívej se na ty stroje,“ řekl šeptem Addis. „Řízeny jsou asi automaticky. Do kupole jezdí támhle tím portálem.“ Pantalone ukázal do údolí.

„Vyvýšení na k nám přilehlé straně stavby jsou věže s energetickými díly,“ usoudil. „Odtud byl zničen přistávací modul. A také naše kosmická loď.“

21

Addis se na velitele podíval. Pantalone četl v jeho očích nevyslovenou otázku.

„Váhám, jestli máme sejít dolů,“ přiznal velitel.

Addis se nebezpečně zasmál.

„Z toho důvodu jsme konec konců přišli,“ prohlásil. „Navíc musíme spíchat. Brzo přijde noc.“

Pantalone pokývl, musel se rozhodnout.

„Prozatím zůstaneš tady,“ řekl po chvíli. „Vydám se ke kupoli. Budeš sledovat můj postup. Když mně bude hrozit nebezpečí, uteče a pokus se vrátit do našeho pásáku.“

Pantalone podal Addisovi raketomet a brašnu s municí.

„Dej na sebe pozor,“ řekl a zahájil sestup do kotliny.

Svaz byl poměrně prudký, takže ho čekala obtížná cesta. Byl si jist, že ho během ní pozoruje osádka kupole. Přistihl se, jak se snaží krýt na skalní bloky a velké balvany.

Addise už neviděl. S každým metrem, který Pantalone zdolal, stoupal jeho vnitřní neklid. Zaměstnávaly ho

nespočetné otázky. Navíc musel počítat s možností, že ho neznámí okamžitě zabijí. Při ničení obou částí VANGUARDU

neukázali ani náznak skrupulí.

Od té doby, co viděl robotická vozidla, Pantalone pevně věřil v přítomnost živých tvorů uvnitř kovové stavby.

Velitel je považoval za potomky Sapanů, kteří přežili jadernou katastrofu.

„Jenže,“ říkal si v duchu Pantalone, „jsme stále nenarazili na jakoukoli stopu původního osídlení. Ani na známky toho, že se náš národ skutečně vyvinul na Firmeru.“

Historie, vyučovaná na Conyeru, musela být nepřesná, možná i zcela mylná. Ale jaká byla pravda?

Odkud Sapané přišli, když ne z Firmeru?

Pantalone se od těchto úvah téměř násilně odtrhl. Terén byl stále nepřehlednější, lezení po skalách si žádalo veškerou jeho pozornost. Nikdy se neprobídl na práh smrti. Vždy ho zachránily jeho bleskurychlé reakce. Pantalónova únava se rozplynula. Jeho rozum, povzbuzený událostmi posledních okamžiků, pracoval rychle a přesně.

Velitel zničeného VANGUARDU se oběs zastavil a sledoval kupoli. Nic neukazovalo na to, že by ho její obyvatelé viděli. Robotické kluzáky přijížděly k budově a zase ji opouštěly. Z údolí mizely na druhé straně, takže nebylo možno s jistotou určit jejich cíl. Pantalone je považoval za zásobovací jednotku, přivážející potřebné suroviny.

Celá budova vypadala, jako by u stála teprve krátce. Všechno působilo dojmem novostavby. Prostor kolem stanice byl vymýcený a zarovnaný. Růstu nové flóry zřejmě bránily nějaké chemikálie.

Pantalone si uvědomil svůj omyl. Tato kupole musela stát dlouhá staletí. Mohly ji tvořit speciální, vysoce odolné materiály, proto to zdání novosti.

Velitel se vztekle zamražil. Pověřil si, že se jen snaží stmelit svůj notní popraskaný světový názor. Podvědomí hledal přijatelná vysvětlení.

Těžce dýchnutí dorazil na volný prostor u kupole. Hledil okolo sebe. Nikde nebyla ani jediná živá bytost.

Flamán Pantalone se vydal k budově.

Z velkých vstupních vrat se vyhrnula skupina robotů. Stroje se vznášeli těsně nad zemí. Jejich těla tvořil zahrocený kužel, z něhož vyrůstalo několik kovových chapadel. I na Conyeru byla spousta robotů, ale nic se kvalitě těchto automatů ani nepřiblížovalo.

Roboti Flamana, který se zastavil a pozoroval je, obklopili. Část jejich chapadel svírala energetické zářiče.

Stroje mu jasně naznačili, aby pokračoval do otevřeného vstupu stavby.

Pantalone viděl, že odpor by byl úplně nesmyslný.

Když se dal do pohybu, ozvalo se suché třesknutí. Vedle robotů explodovala raketová stěla.

Pantalone pohlédl na horské úbočí, kde zřejmě Lytton Addis zahájil palbu. Druhý výstřel byl přesnější, zasáhl jednoho robota, aniž ho však vyvedl z boje.

„Lytton!“, křičel Pantalone a divoce mával. „Skonči s tím!“

Ve stejném okamžiku ho popadlo několik robotů a bezohledně ho odvěkli ke kupoli. Následovaly další detonace, nic však nepoškodily. Addis už neměl přehled, stáhl naprosto zmateně.

Pantalone se i se svou eskortou ponořil do přístupu vnitřku kupole. Ještě jednou zaslechl sykot raketové stěly, potom za ním zapadly dveře.

* * *

Addis se zády opíral o skalní stěnu a zíral do kotliny. K výstřelu připravený raketomet ležel vedle něho.

Pantalone mu přikázal, aby se v při nenadálé situaci vrátil do pásáku. Radista ten rozkaz nehodlal poslechnout.

Poté, co se vynořili kovoví bojovníci a zajali velitele, zpanikařil. Střelbou na sebe jen upoutal nežádoucí pozornost.

K jeho nemalé úlevě se zdálo, že se o něho nikdo nezajímá.

Roboti se po Pantalónově únosu do kupole nevrátili. Vzali Pantalona s sebou, z toho Addis usuzoval, že velitele nechťijí okamžitě zabít.

22

V radistovi hlavě se už pevně usadil plán – pokusit se osvobodit Flamana Pantalona. Addis zatím neviděl, jak to provést, chtěl se však alespoň jednou pokusit.

Za soumraku se sešplhá do kotliny. Co by mohl ztratit?

Tuto akci Pantalone ani on s největší pravděpodobností nepřezijí. I kdyby žili v kupoli Sapané, oěvidně měli nepřátelské úmysly.

Čím déle Addis přemýšlel, tím silnější bylo přesvědčení, že to Bascomb Canton a ne Mous Makalet je ten moudřejší z obou špičkových politiků.

Kdyby nepodnikali tento bláznivý let, byli by ještě Faolain Strachey a Neiman Korhu naživu. A Addis viděl

i další následky průkopnického letu na Firmer. Místní obyvatelé se mohli rozhodnout zaútočit ve svých vyspělých kosmických plavidlech na Conyer. O tom, že obyvatelé kupole podobné lodí vlastní, Addis nepochyboval. Pokud se mu podaří osvobodit Pantalona, mohli by jeden z korábů ukrást a vrátit se domů. Addisova důvěra v Pantalonovy schopnosti byla obrovská. Radista viděl jediný problém ve velitelovi osvobození, zbytek už nijak zažít Flaman Pantalone.

Addis zíval únavou.

Do příchodu noci zbývalo asi půl hodiny.

Mladý kosmonaut vstal, chtěl propátrat okolní skály. V tu chvíli zahlédl roboty. Addis je podcenil. Po zjetí velitele se ani náhodou nestáhl. Obletěli ho, přišli z druhé strany, než čekal a udělali kolem něho široký kruh. Vyčkávali.

Snad od něho neočekávali odpor, stejně jako u Flamana.

„Mí nedostanete!“ zařval Addis.

Vrhl se k zemi. Po dopadu měl v ruce raketomet a zahájil zbisilou palbu. Náhodným výstřelem jednoho z robotických útočníků vyřídil. Stroj se několikrát zatočil a pak se zhroutil. Jeho chapadlovité paže se kroutily, jako by to byly živoucí tvorové.

Ostatní stroje se posunuli blíž. Addis pochopil, že je lze zničit jen přesným zásahem do ovládacího počítače.

Netušil, kde na kovovém tile tento ovládací systém hledat.

To už se na něho sápal první robot. Addis se oháněl raketometem. O vteřinu později zakopl. Svalil se na skalnatý podklad a začal se kutálet do kotliny. Jeho ruce sahaly do prázdna. Po několika přemetech zůstal viset na skalní jehle. Nad ním se vznášel robot.

Úpil bolesti, ale podařilo se mu vstát. Na strmém svahu byli roboti daleko pohyblivější než Sapan. Addis se pokusil uprchnout, jenže stroje ho po pár metrech dohnaly. Dva automaty ho stiskly ve svém ocelovém sevření a dolétly s ním ke kupoli.

Addis nesl svou situaci s klidem. Jak doufal, brzy se shledá s Flamanem Pantalonom a pak už společně nic vymyslí.

Bíhem nedobrovolného transportu roboty oslovil; čekal, že mu neodpoví a nebyl zklamán. Automaty patrně ani mluvit nemohly. Mezi sebou komunikovaly vysokofrekvenčními signály. Stejnou cestou dostávaly instrukce z kupole.

Před Addisem se vynořil vchod do budovy. Komora, do níž vletěli, působila dojmem čistoty, ba přímo sterility. Vstupní místnost byla rozlehlá, vedle dveří byly ovládací panely a nezabezpečená skříně, v níž byly zavěšeny ochranné obleky, jež by Sapanům padly jak ulité.

Addis se s obdivem ve tváři rozhlédl. Stavitelé této kupole (poté, co viděl skafandry, už radista nepochyboval o jejich totožnosti – museli to být firmerští Sapané) ovládali techniku, o níž se konstruktérům a inženýrům na Conyeru ani nesnilo.

Roboti radistu uvolnili a odpíchali ven. Vstupní vrata se za nimi s tichým zasyčením zavřela. Addis, který se ihned pokusil kupoli opustit, je nedokázal otevřít. Až na bzučení několika přístrojů vládovalo v hale ticho.

Addis pochyboval, že by se nacházel v centrále kupole, místnost za vchodem nebyla víc než předsíň.

„Projděte malou postranní chodbou,“ řekl neosobní hlas v řeči Sapanů.

Přicházel odnikud ze stropu. Addis zvedl zrak, jeho pátrání po reproduktoru nepřineslo žádné výsledky.

Addis našel určenou chodbu. Zaváhal. Měl by se protivit požadavkům cizinců?

„Nečekejte prosím, jinak vás projít donutíme,“ zazněl hlas podruhé.

Se silně bušícím srdcem se Addis ponořil do chodby. Tunel byl jen slabě osvětlen. Ústl v další, tentokrát menší, hale. Na kulaté kovové ploše uprostřed ležel Flaman Pantalone. Byl připoután stěžíbitou zábranou. Lyttona Addise nepřekvapila ani tak přítomnost velitele, jako spíš deset cizinců, kteří se zájmem sledovali jeho příchod. Byli to Sapané.

10.

Flaman Pantalone spatřil deset lidí jen chvíli před Addisem. Roboti ho eskortovali do této haly a upoutali ho k lůžku. Zábrana mu nedovolila se pohnout.

23

Když vstoupilo deset cizinců, Pantalone se vydil. Smířil se s myšlenkou, že se na Firmeru setká s cizí inteligencí a ne se Sapani – a nyní stáli před ním! Kromě své blé pleti se od lidí z Conyeru nelišili.

Lidé z Firmeru působili pyšně, dokonce arogantně.

„Dívám se na vrahy našich dvou přátel,“ uvidomil si velitel.

Musel bojovat s návalem vzteku, který se mohl snadno zmínit v nenávisti. Takové pocity by vyloučily možnost smysluplné diskuze s cizinci.

Když do místnosti dorazil Addis, deset mužů se přiblížilo ke stolu. Pantalone se divil, proč mladíka nedoprovází

roboti. Addis vypadal dost váhavě. Asi neviděl, jak se má v této situaci zachovat.

„Flamane!“ vydechl a sklonil se nad kovovou deskou stolu. „Všechno v pořádku?“

„Vidíš přece,“ odpovědět vztekla Pantalone. „Byl bych ovšem vděčný, kdyby ti lidé dali pryč pouta.“

Jestliže cizinci velitelovi přání rozuměli, nereagovali na ně. Mlčky pozorovali oba kosmonauty.

„Mohu se ti pokusit osvobodit,“ pravil Addis. „Ale pochybuji, že by se jim to líbilo.“ Ukázal na cizince.

„Jak si se sem dostal?“ chtěl vidět Pantalone.

Neviděl jinou možnost, než si deseti diváků nevsímat. Jako na silnějších byl první krok na nich.

„Robot mi zajali nahoře na svahu a přivezli mě do kupole. Chvilí jsem byl ve vedlejší místnosti, potom mě hlas mluvící naší řečí vyzval, abych prošel spojovací chodbou.“

Deset mužů se zasmálo. Addisův výklad je zřejmě pobavil. Radista se na ně nepřátelsky podíval.

„Propusťte ho!“ zavrčel mladý kosmonaut. „Je to Sapan, stejně jako vy!“

Smích ještě zesílil. Dva z nich se museli opřít, jinak by je záchvat smíchu složil na podlahu. Pantalone a Addis nechápavě zírali. Addis pokrčil rameny. Kdyby zařízení místnosti a celé kupole nemluvalo jinak, považoval by ty lidi za blázny.

„Zabili jste naše kolegy,“ pokračoval Addis. Vlastní bezmocnost ho rozrušila. „Na to jste neměli žádné právo.“

Jeden z deseti přistoupil až ke stolu. Byl černovlasý a ramenatý. Ruce si založil v bok.

„Uvnitř této galaxie platí právo silnějšího,“ řekl v sapanské řeči. „A to jsme v tomto případě nepochybně my.“

„Vaše chování je odporné,“ prohlásil chvílicím se hlasem Addis. „Přišli jsme na Firmer, abychom se uěli od našich předků. A teď zjišťujeme, že jste nás sice technicky předstihli, ale vaše morálka je zvrženímhodná.“ Černovlasý se obrátil k devíti společníkům a zašklebil se.

„Ten mladík se rád poslouchá,“ chechtal se. „Není úžasný?“

„Měl bys mu objasnit, o co ve skutečnosti jde,“ navrhl jeden z cizinců. „Chci vidět jeho tvář, až se to dozví.“

„Sklapni, Lyttone,“ nařídil Pantalone Addisovi. „Nic tady není v pořádku.“

„Ach!“ mručel černovlasý. „Ty jsi docela filozof, co?“

Dlaní udeřil Pantalona do tváře. Bylo to spíš gesto, ale dost ponižující. Pantalonova tvář zahořela červenou barvou. Zavřel oči a snažil se uklidnit.

Addis skočil na stůl a vrhl se na černovlasého cizince. Ten udělal krok ke straně a udeřil útočníka do boku.

Addis ztratil rovnováhu a padl k zemi. Černovlasý mu položil nohu na hrudi, sáhl k boku a náhle měl v ruce zbraň. Hlaveň mířila do Addisovy tváře.

„Nezabíjej ho, Staebler-Beere,“ křičel jeden z cizinců. „Vždyť ho ještě potřebujeme!“

Staebler-Beer se pohrdavě zasmál a vrátil paprskomet do pouzdra.

„Vstávej!“ poručil Addisovi.

„Udělej, co říká,“ přidal se Pantalone.

Addis se zvedl.

„Kdo vlastně jsi?“ zeptal se Staebler-Beer.

„Mé jméno je Lytton Addis,“ řekl Addis a napřimil se. „Jsem conyerský Sapan.“

Poprvé byl skutečně hrdý na to, že se narodil na Conyeru. Staebler-Beer kývl ke kovovému stolu.

„A tento chlap?“

„To je Flaman Pantalone,“ řekl Addis. „Náš velitel.“

„A za koho považuješ mě?“ zašklebil se černovlasý.

„Jste potomci Sapanů, kteří rozpoutali atomovou válku na Firmeru a posléze i Conyeru,“ ucedil Addis.

„Myslím, že kromě vás už na Firmeru moc dalších Sapanů nežije.“

Staebler-Beer promluvil k devíti společníkům.

„Jsou to blázni,“ kroutil hlavou. „Považují Firmer za svět, kde se vyvinuli. A sebe nejspíš pasovali na jediné inteligentní tvory v kosmu. Je to tak?“

„Ano“, přiznal Addis váhavě.

„Jen v této galaxii je přes dva tisíce národů, jež cestují vesmírem,“ zvolal Staebler-Beer. „A mnoho z těch národů se rozdělilo na stovky světů!“

„Ne!“ vykřikl Addis a Pantalone souhlasně.

Pantalone řekl:

24

„Lžete, Staebler-Beere. Jen chcete odvést pozornost od zločinu, kterých jste se dopustil na Neimanu Korhuovi a Faolainu Stracheyovi.“

„Jsme oběaně Impéria Dabrifa,“ oznámil netečně Staebler-Beer. „I my patříme k potomkům Pozemšťanů, stejně jako vy.“

„Pozemšťanů?“ zopakoval Pantalone. „Kdo to je?“

Teď předstoupil jiný muž. Byl malý a hubený. Vypadal netrpělivě.

„Skončíme s tím vysvětlováním,“ navrhl Staebler-Beerovi. „Náhoda nám ty dva přihrála do rukou. Tak toho využijme. Vyzkoušíme na nich emozaie.“

„To uděláme v každém případě,“ pokývl Staebler-Beer. „Ale nevidím důvod ke spichu. Nejdříve si s nimi trochu popovídáme.“

Pantalone stále neviděl, o čem ti dva mluví. Uvnitř jeho mysli to věelo. Jestliže Staebler-Beer nelhal – a Flaman jeho slovům věřil – znamenalo to konec všech jistot Sapanů.

Dva tisíce kosmických národů!

A Sapané právě učinili první nesmílný krok v cestě k nim. Zabrali poslední místo na dlouhém seznamu s dvěma tisíci položkami. Pantalone se zdisil. Informace získané v posledních minutách pro něj představovali strašlivou psychickou zátěž. Ale podvědomí s podobnou pravdou počítal.

„Jste potomci pozemských kolonistů ze Země a do soustavy Sapa jste se vystihovali před více než tisíci lety,“ pokračoval ve svém vysvětlování Staebler-Beer. „Myslím, že se při jaderné válce ztratili záznamy o vašem původu. Zapomněli jste, odkud pocházíte.“

„Ale my jsme na Conyeru objevili vrak kulovitého korábu,“ namítl Addis.

„To byla vaše vlastní loď; s níž vaši předkové přiletěli do soustavy Sapa,“ vysvětlil Staebler-Beer. „I naše předkové vycestovali před dávnými éasy ze Země. Dnes má Ōíše Dabrifa šest set čtrnáct vlastních koloniálních soustav.“

Usmál se a v jeho výrazu se objevila zlomyslná radost.

„Brzy jich bude šest set patnáct.“

„Soustava Sapa,“ dovtípil se Pantalone.

V hlavě se mu zformovala nová otázka. Co se stalo s domovskou planetou Pozemšťanů? Existovala ještě ta Země? Byla možnost se tam vypravit?

„Chtíjí přepadnout Conyer,“ řekl Addis Pantaloni. „Proto si na Firmeru vybudovali základnu...“

„Jaké tvrdá slova,“ pronesl Staebler-Beer teatrálně. „Existuje zákon, zakazující kolonizaci inteligentními bytostmi osídlených světů. Ale co je jednodušší, než takovou inteligenci zničit?“

Pantalone se začal strachovat o budoucnost Sapanů. Ze Staebler-Beerových náznaků vytušil nejhorší. Impérium Dabrifa poslalo oddíly dobyvatelů. Pantalone si byl jist, že to bude nekrvavá invaze. Cizinci změní Sapany v otroky bez vlastní vůle. Tím budou mít volnou cestu.

„Co máte v úmyslu?“ ozval se Pantalone.

„No, to se už velice brzy dozvíte,“ usklíbl se velitel cizinců.

„Můžete mi říct něco o Zemi?“ otázal se Pantalone. „Proč zasáhnou naši předkové, když se chce Impérium Dabrifa rozšiřovat tak nezákonnými metodami?“

Odpovídl mu byl opět všeobecný smích. Když se ztišil, řekl Staebler-Beer:

„Země vedle své kolonie u vodítka dost dlouho. Stará domovská planeta již neexistuje. Explodovala a soustava, v níž kroužila, zmizela s ní. Pro lidstvo je to jediná doba.“

„Lidstvo?“ podivil se Addis.

„Lidstvem nazýváme Pozemšťany a všechny jejich potomky.“

„Proč chcete zničit naši civilizaci?“ zeptal se Pantalone. „Na Conyeru je několik chytrých politiků. Určitě by našli řešení, výhodné pro obě strany. Jsme ochotni vám Firmer přenechat...“

„Nechceme Firmer, ale Conyer,“ přerušil ho Staebler-Beer. „A my jsme jisti, že by vyjednávání nevedlo k úspěchu. Žádný národ nenechá svou planetu cizincům bez boje. Proto si sami vezmeme, co chceme!“

Toto jednoznačné vysvětlení Pantalona zdrtilo. Jak se mohli Sapané ochránit před hroící invazí? Nikdo na Conyeru o nebezpečí ani neviděl. S Cantonem ve vládě už nebude ani další kosmický projekt.

Horší situaci, než do jaké se Sapané dostali, nedokázal Pantalone vymyslet. Brzy měl přijít útok cizinců, vybavených vyspílou technikou, předstihující tu sapanou o celá staletí.

„Jistě to nebyl první případ, kdy se Ōíše Dabrifa rozšiřovala podobnými metodami,“ pochopil Flaman Pantalone.

„Kolik národů již muselo bezmocně přihlížet, jak je jim uloupen jejich svět?“

Myšlenka na budoucnost Conyeru vymazala všechny ostatní Pantaloni starosti. Šokující pravda o původu Sapanů byla v porovnání s hroícím nebezpečím bezvýznamná.

„Nerad bych vás nechal v nejistotě ohledně vašeho osudu.“ To opět promluvil Staebler-Beer. „Na této planetě jsme sestavili emozaie. Tato zbraň slouží k nezvratnému snížení inteligence živých tvorů. Nejpozději za dva dny firmerského času zahájíme palbu na Conyer. Ale nejdříve... Nejdříve zbraň vyzkoušíme na dvou dobrovolnících.“

Addis na Dabrifana skočil, ale Staebler-Beer byl na takový útok připraven a složit ho jednou ranou k zemi.

„Nyní je odveďte pryč!“ nařídil svým průvodcům. „Podle toho, jak se chovají, se mi zdá, že emo-zároveň snad ani nebude třeba. Jsou to pitomci.“

Jeho slova vyvolal další vlnu smíchu, a Pantalone konečně pochopil, že padl do rukou mocichtivých a krutých zloinců.

A to měli mít Sapané a tito lidé stejné předky?

„Pozemšťané,“ řekl si Pantalone. „Jací asi byli? A co očekli na počinání svých potomků, kteří neváhali zničit vlastní příbuzné? Existovalo vůbec ještě lidstvo v původní smyslu toho slova?“

* * *

Flaman Pantalone a Lytton Addis byli uvězněni v malé cele. Zařízení vězení tvořil jen stolek a dvě nepohodlné kovové postele. Ačkoli byli zajati již dvě hodiny, nikdo se o ně nestaral. Nedostali nic k jídlu ani k pití.

Pantalone si byl jist, že budou on i Addis zabiti, hned jak skončí pokusy s emo-zároveň.

Addis seděl na okraji postele a zíral do podlahy. Pantalone chodil po místnosti a hledal možné únikové cesty. Žádné však nenašel.

„Co můžeme dělat?“ se ptal skleslý Addis.

Pantalone na to nedokázal odpovědět. Za současných okolností byl připraven obětovat svůj život, aby Dabrifanům překazil jejich plány. Zapochyboval však, že k tomu dostane příležitost.

„Těba lžou,“ uvažoval Addis. „Možná se nás těmi dvěma snaží dohnat k šílenství. Vždyť mluví naším jazykem.“

„Staebler-Beer tomu jazyku říká interkosmo. Mluví se jím na všech pozemských koloniálních světech,“ připomněl mu Pantalone. „Nemáme důvod tomu muži nevěřit.“

„Než bych se stal zrůdou bez rozumu, to raději zemřu,“ zašeptal Addis.

Pantalone mu položil ruku na rameno.

„To tedy ne, Lytton,“ pronesl rozhodně.

„Máme povinnost, pokusit se zachránit náš lid. V této stanici nejspíš žije jen těch deset mužů, které jsme viděli.

O ostatní se starají roboti. Dabrifané jsou pyšní a arogantní. Podceňují nás. A to nám dává šanci proti nim něco podniknout.“

Addis vřel hlavou a pak pohlédl na velitele.

„Ještě před hodinou jsem byl ochoten souhlasit s názory Bascomba Cantona,“ přiznal. „Proklínám ho! Kdybychom začali projekt letů do vesmíru o pár roků dříve a kdyby nám Canton neustále neházel klacky pod nohy, měli jsme nějakou naději se tím cizincům postavit.“

Pantalone pokrčil rameny.

„Smutek nad promarněnou příležitostí nám teď nepomůže,“ řekl. „Musíme jednat. Až nás odvedou, pokusíme se na vhodnou šanci a udeříme. V pravý čas ti dám znamení.“

„Domluveno,“ souhlasil Addis.

Pantalone byl rád, že mladíka vytrhl z letargie. Pak si vzpomněl na Mouse Makaleta. Myšlenka na tohoto starého muže zminěného na nemyslitelnou kreaturu ho vyděsila.

Pro Pantalonea byl Makalet něco jako symbol pokroku. Starosta se vždy neúnavně rval se všemi nepřáteli.

Ale proti současněmu nebezpečí nezmůže nic ani on. Paprsky emo-zároveň ho nejspíš zastihnou při procházce zahradou

v Gove

Pantalone pevně sevřel rty, jinak by vykřikl.

* * *

Nebyl-li člen rodiny Imperátora Dabrify přímo slabomyslný, mohl v ošší zaujmout důležité postavení. Staebler-Beer, velící v soustavě Sapa shromážděným Dabrifanům, byl Imperátorovým synovcem.

Dabrifův člen své rodiny důvěřoval. Staebler-Beer neměl rozsáhlé vědomosti, ale jeho vrozená vychytralost a nekomplikovaná osobnost postačila dle názoru Imperátora, aby ho kvalifikovala jako velitele méně důležitých operací. Navíc byl Staebler-Beer bezohledný vůči svým nepřátelům.

Diktátor z Nosma nebyl hloupý a svým vědcům přiznal značnou dávku samostatnosti a podpory. Až na pár výjimek byli vědci Imperátorovi loajální. Muži, kteří přišli na Firmer s Imperátorovým synovcem, Staebler-Beerem pohrdali, ale podrobili se jeho velení.

Staebler-Beer viděl, že si ho vědci neváží, ale bylo mu to naprosto lhostejné. Jeho zájmy se od cílů vědců naprosto lišily. Dokud prováděli jeho rozkazy, tak se o jejich soukromý život nestaral.

Zajetí obou sapských kosmonautů považoval Staebler-Beer za vyloženou šťastnou náhodu. Vědci si dost často stěžovali, že musí zapojit emo-zároveň bez potřebných testů. Nyní měli dva skvělé pokusné králíky.

Když Staebler-Beer opustil své privátní místnosti, aby sledoval konečnou přípravu emo-zároveň, přemýšlel nad osudem Sapanů. Imperátor Dabrifův neměl původně ani tušení, že zde žijí inteligentní lidé. Když to zjistil, bylo

pozdi. Do projektu už bylo vloženo příliš prostředků a času. Ōíše Dabrifa si nemohla dovolit žádný ústupek.
26

Dabrifa chtěl vybudovat mocnou ōiši, podobnou mezitím zaniklému Solárnímu impériu. Imperátor však nehodlal nastolit demokracii. Pád Solární ōíše ukázal, k čemu podobné pořádky vedou.

Až se bude cítit dost silný, Dabrifa se prohlásí císařem Mléčné dráhy a rozdrtí všechny své nepřátele.

Po ničení Sluneční soustavy mu stál v cestě především silný Carsualský svaz, ovládající skoro tisíc soustav a Středogalaktická unie se šesti sty systémy.

Další hvězdné ōíše jako Rossova koalice, Fracowitzovy systémové státy, Tarejské bratrstvo nebo Šomonský ōád byly jen volní spojené skupiny, které nebudou v rozhodujícím okamžiku znamenat vážnou hrozbu. Samostatné sluneční soustavy nepřicházely jako soupeři v úvahu.

Staebler-Beer doufal, že Dabrifa převeze moc nad Mléčnou dráhou během následujících tří desetiletí. Jemu, Staebler-Beerovi, by potom bylo sedmdesát let a pro zbytek života by mohl žít jako správce nějaké rajske planety.

To byl velký sen Staebler-Beera. A dobytí soustavy Sapa bylo dalším krokem v jeho uskutečnění.

Synovec Imperátora vstoupil do velké montážní haly, v níž stála mohutná konstrukce emozáŋie. Rob Hofsess, vědecký vedoucí projektu, přerušil práci a šel Staebler-Beerovi v ústřety.

Hofsess byl upjatý muž s velkýma očima a podlouhlým obličejem. Při chůzi napadal na levou nohu. Hofsess se o politiku nestaral; jestliže při stavbě nějakého emozáŋie cítil nějaké pochyby, nedal je na vědomí a dokázal je ukryt.

Staebler-Beer projevil dobrou náladu tím, že vřec s úsměvem pozdravil.

„Právě jsme skončili,“ oznámil Hofsess. „Chcete-li, vyzkoušíme zbraň na zajatcích.“

Staebler-Beer pŋkyl a krácel okolo nebezpečného zařízení. Oběs uznale pokýval hlavou, ačkoli před vidci nemohl nedostatek vědomostí zakryt. Hofsess mu šel po boku.

„Zaměření záŋie na Conyer je připraveno,“ ōíkal Hofsess. „Na váš rozkaz můžeme pálit.“

Staebler-Beer byl spokojen. Soustava Sapa bude brzy v rukou Ōíše Dabrifa. Pŋjdou-li potom zástupci jiných mocností, Dabrifané jim ukáží primitivní obyvatele. Obsazení planety bude legální.

Staebler-Beer mávl na jednoho z techniků.

„Vezměte si roboty a přiveďte zajatce,“ nařídil.

Muž chtěl odejít, ale Staebler-Beer ho zastavil.

„Nenechte se překvapit,“ varoval ho. „Buďte opatrný.“

„Věřte, že všichni myslí na útěk?“ ptal se Hofsess.

Staebler-Beer se dunivě zachechtal.

„V každém případě se pokusí o útěk,“ mínil. „Jsou zoufalí a čeká se něco horšího než smrt. Klidně budou riskovat své životy...“

Hofsess se zamračil. Po chvíli se zeptal:

„Proč nenařídíte lepší preventivní opatření? Nejsem si jist, jestli bude Watts na ty dva Sapany stačit.“

Imperátorův synovec neodpovídal.

„To vás baví? Myslím pohrávat si s nimi,“ zavrčel hněvivě vřec.

Staebler-Beer mu položil ruku na rameno.

„Chci se během našeho pobytu na Firmeru trochu pobavit,“ ušklíbl se.

Hofsess se odvrátil.

„Slaboch!“ pomyslel si Staebler-Beer, když vřec odešel.

* * *

Dveře vření se otevřely, a Flamana Pantalone spatřil jednoho z deseti mužů, kteří je zkoumali při příchodu do kupole. Muž držel k výstřelu připravený paprskomet. Za ním se vznášeli čtyři roboti.

„Mé jméno je Watts,“ začal muž. „Mám rozkaz vás přemístit. Nedělejte potíže a budeme spolu vycházet.“

V opařeném případě zahájím palbu, nebo na vás pošlu tyhle kovové brachy.“ Kývl k robotům.

„Jste velmi laskavý!“ ōekl sarkasticky Pantalone.

„A co když nikam nepůjdeme?“ dotazoval se Addis.

Watts se zachmuřil.

„To bych vám tedy skutečně neradil.“

„Jste přece inteligentní bytost, stejně jako my,“ pravil Pantalone. „Proč strpíte tak ohavný zločin, páchaný na naší civilizaci? Nevěřím, že s tím souhlasíte.“

Watts drsně opáčil:

„Nechte těch keců!“ Pokynul hlavní zbraň ke dveřím. „Padejte!“

„Půjdeme s ním,“ ōekl Pantalone Addisovi. „Nemá cenu se protivit.“

Obrátil se k Wattsovi zády a mrkl na radistu. Pantalone tušil, že je Watts vede na plánovaný pokus. Takže po cestě k emozáři musí nutně uprchnout. Watts ustoupil, aby mohli Sapané projít.

„Jděte napřed,“ zavrčel. „Myslete na to, že jdou za vámi čtyři roboti a ozbrojený ělovík.“

„Je to beznadějně!“ zašeptal veliteli Addis.

27

Pantalone nic neřekl.

„Klid!“ křikl Watts. „Nechci, abyste spolu mluvili.“

Skupina se dala do pohybu.

„Jděte na konec chodby a zahněte doprava,“ řekl Dabrifan. „Pak vám dám další instrukce.“

Pantalone hleděl přímo před sebe. Zde v chodbě byl útek nesmyslný. Snad se v místě ohybu, o němž Watts mluvil, naskytne lepší šance. Dabrifané je potřebovali živé, proto nepočítal s tím, že by Watts ěi roboti zahájili smrtící palbu.

„Nejdříve,“ doufal Pantalone, „musíme přemoci eskortu. S lepšími zbraněmi se nám může podařit zmizet.“

„Rychleji!“ vrčel netrpělivý Watts.

Pantalone za sebe vrhl vztekly pohled. Přemýšlel, jak rozptýlit hlídačovu pozornost.

Dosáhli konce chodby. Pantalone zahlédl otevřené dveře, za nimiž leželo jakési skladiště. Podél stěny stálo několik regálů a beden.

„Teď!“ vykřikl Pantalone.

Odrážel se a skočil do dveří. Sotva dopadl, odkulil se stranou a snažil se ukrýt za policemi. Neměl čas starat se o Addise. Prudce oddechoval a prodíral se mezi uloženým materiálem.

„Zastavte se!“ oval nikde vzadu Watts.

Pak se ozvalo zasyčení paprskometu a Addisův výkřik. Pantalone se vrhnul k zemi a proplazil se pod regály na druhou stranu skladu. Mezi bednami spatřil dveře. Doufal, že nebudou zamčené.

Jeho hlavu jen těsně minul energetický paprsek. Vrhle se proti dveřím. Povolily a velitel VANGUARDU se dostal do další místnosti. Jediné světlo sem padalo otevřenými dveřmi. Pantalone šel bez zaváhání dál.

Napřáhl ruce a tápal temnotou. Našel stěnu a klouzal podél ní s nadějí, že najde další průchod. Za ním se hnali roboti.

Náhle se rozsvítilo.

Pantalone se opřel o chladnou stěnu. Kromě dveří, v nich nyní stál Watts s robotem, zde nebyl žádný další východ. Pantalone vbíhl do slepé uličky.

„Pojďte se mnou!“ vyzval ho Watts. „Už jsme dopadli i vašeho přítele.“

11.

„Přijímáme radiogramy z měsíce planety Firmer, pane,“ hlásil šéfspojač Donald Freyer do centrály kulovité lodi. „Nejsou zašifrovány, jejich jazykem je interkosmo.“

„Jsou určeny nám?“ zeptal se vysoký muž, stojící v centrále lodi vedle velitele plavidla.

„Ne, pane,“ odpověděl Freyer. „Pochopil jsem z nich, že obyvatelé této kolonie právě uskutečnili první let na Firmer. Jenže spojení se čtyřmi kosmonauty bylo přerušeno.“

„Tuším proč,“ zavrčel vztekle velitel.

Vysoký muž mu položil ruku na rameno.

„Myslíte, že zatím vizí Dabrifané, Korom-Khane?“

„To je skoro jisté, šéfe,“ odpověděl tázaný. „Informace agentů USO se zdají být přesné.“

„Dabrifané se zjevně usadili na Firmeru,“ konstatoval šéf. „Z tohoto světa chtějí postupovat proti Sapanům.“

Sklonil se nad mikrofonom interkomu.

„Co je ještě v těch zprávách, Freyere?“

„Krátko po startu kosmické lodi došlo na Conyeru k politickému převratu,“ oznámil spojač. „Současný starosta se jmenuje Bascomb Canton a vesmírným projektům nepøeje. Svému předchůdci – muži jménem Mous Makalet – dává za vinu smrt čtyř kosmonautů a plýtvání finančními zdroji planety.“

„Počátky kosmických letů zjevně na všech planetách bojují se stejnými problémy,“ řekl vysoký muž s ironickým úsměvem.

„Co zamýšlíte, pane?“ zeptal se Korom-Khan.

„Conyer je sice zajímavý, ale nejdříve se budeme starat o Firmer a podíváme se, co přesně se v této soustavě odehrává,“ zněla rozhodná odpověď. „Připravte se k přistání na planetě. Jakmile najdeme stanici Dabrifanů, vyvedeme její posádku narkotickými paprsky. Snad se podaří pomoci Sapanům, kteří přiletěli na té kosmické raketě.“

12.

„Je tu několik mužů a nenechají se odbýt,“ řekl Makaletovi pobočník. „Tvrdí, že vás přišli zatknout – na rozkaz nového starosty.“

Makalet natáhl ruku a orel, který mu sedl na pøedloktí, odlétl. Makalet pøihlížel, jak se dravec pøistává na vřtvi blízkého a vyráží hladový výkøik.

„Můžete uprchnout zadním vchodem,“ navrhl poboèník. „Za branou je pøipraveno auto.“

„Oceòuji vaši fantazii,“ øekl Makalet s vlídným úsmívem. „Byl bych rád, aby jste obèas použil trochu logiky.“

„Snad nechcete jít s nimi?“

„Proè ne?“ mínil bývalý starosta Conyeru. „Myslím, že chce Canton sehrát menší drama. Touží mì ponížit. Jen tímto zpùsobem může snížit poèet mých pøívržencù.“

Kývl na poboèníka.

„Vpus te ty muže dovnitø.“

Poboèník odešel a za pár minut byl zpìt – s ètveøicí dalších Sapanù.

„Stanwell Rebbie!“ zasmál se Makalet, když poznal velitele policistù. „Jde vám o osobní pomstu natolik, že z vás je obyèejný sluha?“

Rebbieho tvæ zbledla. Jeho rty se chvily. Ani v této situaci se nedokázal vymanit ze stínu starostovy osobnosti.

„Jste zatèen!“ vyhrkl.

Makalet si založil na hrudi.

„Vyjmenujte mi dùvody,“ øekl. „Zatím tu vidím jen několik Cantonových poskokù.“

Rebbie vytáhl zatykaè se seznamem obvinìní.

„Tímto vás informuji, že vaše poslanceká imunita byla zrušena na posledním zasedání rady výnosem starosty Bascomba Cantona,“ pøedèíal. „Jste obžalován z nezodpovìdného promrhání penìz sapsanského obyvatelstva. Dále jste minimální ve tøech pøípadech porušil lidový zákon. Poslední z obvinìní, z nihož se budete zodpovídat, je buòìství.“

„Buòìství?“ divil se Makalet „Jsem hrdý na to, že se mì i v mém pokroèilém vku tak bojíte.“

„Žádám vás – pojíte s námi dobrovolní.“

Rebbie vrátil spis do kapsy a marnì se snažil skrýt svou nervozitu.

„Pøineste mi mùj pláš ,“ øekl Makalet svému poboèníkovi. „Opustím s tímto muži Gove.“

13.

„Jak jsem slyšel, došlo po cestì k malým nesnázím,“ konstatoval Staebler-Beer, když Watts pøivedl oba zajatce.

„Ano,“ pøikývl nervózní Watts. „Vizòové se pokusit uprchnout. Byl jsem však na to pøipraven a jejich plány jsem zmaòil.“

„Co jsem vám øíkal?“ obrátil se Staebler-Beer na Hofssese. „Naši hrdinové jsou zoufalí.“

Pantalone si rozhovoru dvou Dabrifanù nevšímal. Jeho pozornost upoutal emozáøiè, zabírající vřtší èást obòí haly. Sahal až k vršku kupole, která se dala odsunout do strany.

To byla tedy zbraò, která promìní Sapany v neinteligentní primitivy. A na Pantaloni a Addisovi mìla být otestována.

Tento pokus bude zcela nepochybnì úspìšný – alespoò pro Dabrifany. Pantalone si nedovedl pøedstavit, že by tu postavili nefunkèní zaøízení.

„Aby jste vidìli, co vás èeká, v krátkosti to objasním,“ øekl Staebler-Beer a pohlédl na Pantalona. „Každého z vás uchopí robot a vynese vás nad kupoli. Potom zapneme emozáøiè. braò je již zamìøena na Conyer, takže vás nemůžeme ušetøit tohoto výletu.“

Staebler-Beer se posmìšnì zasmál.

„Po kontaktu s paprskem nepocítíte žádnou bolest. Ale úèinek na váš mozek bude takøka okamžitý. To znamená, že ztratíte vřtšinu souèasnè inteligence ještì døív, než vás roboti dopraví do kupole. Po krátkém vyšetøení našimi vřdci vás potom propustíme.“

„Buíte koneènì zticha!“ zavøeštil Addis. „Už to nemohu poslouchat!“

Pantalone klidným tónem øekl:

„Ještì jednou si rozmyslete, co díláte, Staebler-Beere. Apeluji na váš rozum. Nebylo by lepší se s námi dohodnout? Sapané by se mohli stát spojenci Øíše Dabrifu. Jako spojenci bychom vám mohli hodnì pomoci.“

„Na tom je kus pravdy,“ vložil se do rozhovoru Hofsess.

Staebler-Beer se ohlédl.

„Chcete mi porouèet, co mám dílat?“

„Ne, to ne!“ vyhrkl vřdec.

Pantalone rychle pronesl:

„Tento muž má pravdu, Staebler-Beere. A ostatní vaši podòizení nejspíš uvažuji podobnì. Proè neustoupíte?

Mají...“

Staebler-Beer k němu přistoupil a udeřil ho pěstí do obličeje.

„Na co čekáte?!“ zařval na Wattse. „Naučte robotům, aby je odnesli nad kupoli. Chci konečně vidět, jestli tahle věc pracuje, jak má.“

Nikdo odporoval. Hofsess přimhouřil oči a upřeně Imperátorova synovce sledoval. Watts se staral o roboty. Ostatní vidci a technici se rojili okolo emozávie.

Pantalone si uvědomil, že stačí málo a dojde ke vzpouře proti Imperátorovu synovci. Jen kdyby Hofsess pokračoval v odporu. Jenže kritická minuta uplynula a hrozba pro Staebler-Beera zmizela.

Velitel VANGUARDU se snažil uniknout robotům. Ale kovovým chapadlům, jež se mu ovinula kolem hrudníku, nemohli ani Addis vzdorovat.

Každého z kosmonautů drželi dva stroje.

„Ještě počkejte,“ zavolal náhle na technika Staebler-Beer.

Postavil se mezi vězňi.

„Jste velice smilí,“ řekl Pantalonovi a Addisovi. „Přiletěli jste na Firmer v primitivní raketě, to bylo skutečně odvážné. Mám pro vás nabídku. Pokud se posadíte k emozávi a zahájíte palbu proti svým lidem na Conyeru, ušetřím vás. Nic se vám nestane a budete volní.“

Pantalone plivl na zem a odvrátil tvář.

„A co vy, mladý příteli?“ Staebler-Beer se podíval na Addise. „Nechcete zachránit svůj rozum? Stačí aktivovat tu zbraň...“

Addis nedokázal odpovídat, ale divoce zakroutil hlavou.

„Jak hloupé,“ řekl Staebler-Beer. Mávl na Wattse. „A je roboti vynesou.“

Roboti se i se svými zajatci rozlétli k východu z velké haly. cestovali několika chodbami a sály, až se před nimi objevil hlavní vchod kupole. Pantalone se z dřívějšího sevření snažil vyprostit, ale marně.

„Flamane!“ vykřikl zoufalý Addis. „Co uděláme?“

Pantalone neodpověděl.

tišni před tím, než roboti opustili budovu, rozeznali se poplachové sirény. Stroje se zastavili a bez pohybu viseli nad podlahou vstupní haly. Čekali na nové instrukce.

„Co... co to může znamenat?“ koktal Addis.

„Nevím,“ odvětil Pantalone. „V každém případě jsme získali trochu času.“

* * *

Při prvním táhlém zaječení sirén Staebler-Beer ztuhl. Poplach přišel naprosto nečekaně. Vidci stáli poblíž emozávie a nehýbali se. Staebler-Beer se probral jako první.

„Všichni do centrály!“ zvolal.

Rozběhl se pryč, aniž se ujistil, zda ho nikdo následuje.

Zmatený Watts se obrátil na nedaleko stojícího Hofssese.

„A co s vězňi?“ tápal se videckého vedoucího. „Mám je nechat zabít?“

„Ještě počkej,“ rozhodl Hofsess. „Nejdříve chci vidět, proč je vyhlášen poplach. Těba jde o omyl. Nebo přiletá druhá sapanská raketa.“

Dál na nic nečekal a hnál do centrály kupole, kde byly zaměřovací a kontrolní přístroje stanice. Ostatní ho následovali.

Watts zůstal u emozávie a zamyslel se. V rukou svíral malou vysílačku, s níž mohl programovat roboty. Letět se zajatci nad kupoli nemilo smysl. Nebyl tu nikdo, kdo by zapojil zbraň. Watts pokrčil rameny a rovněž opustil místnost. Co bude s vězňi a si rozhodne Staebler-Beer.

Když Watts vstoupil do centrály, seděli již ostatní u kontrolních pultů. Vidci byli velice rozčilení. Hned poté spatřil Watts na obrazovce důvod všeobecné nervozity.

Do atmosféry Firmeru klesala kulovitá loď o nejméně dvoukilometrovém průměru.

Watts uslyšel rozkazovaný hlas Staebler-Beera.

„Aktivovat HD-štíť!“ křikl Imperátorův synovec.

Technik usedl na své místo – k ovládacímu pultu komunikační soustavy. Vedle niho dřepl Dirkah, jeden z nejvýznamnějších hyperinženýrů Ōíše Dabřifa. Hrbil se nad svým panelem a vypadal zdišení.

„Odkud ta loď přiletá?“ vykřikl Watts.

Dirkah nedokázal odtrhnout svůj pohled od přístrojů.

„Watts!“ volal Staebler-Beer.

Technik se ve svém křesle otočil.

„Zkuste s tou lodí navázat kontakt,“ rozkazoval Staebler-Beer. „Zeptejte se, co tu ti cizinci pohledávají.“

„To je loď Solárního impéria,“ vydechl Hofsess.

Staebler-Beer se na vidce vztekle podíval.

„Jste blázen!“ osopil se na Hofsesse. „Žádné Solární impérium neexistuje!“

30

Watts začal vysílat. Vyzval cizí posádku, aby sdělila původ a účel cesty do soustavy Sapa. Nikdo se mu neobtěžoval odpovídat.

„Zamířte loď,“ rozhodl Staebler-Beer. „Připravte k palbě energetická děla.“

Na hlavní obrazovce bylo dobře patrné, že plavidlo klesá se zapojeným ochranným polem. Watts nepovažoval výzbroj kupole dost silnou na to, aby boží loď vážněji ohrozila.

„Byli jsme napadeni narkotizacemi dily,“ hlásil muž u energetického zaměřovače. „HD-štíť nás před nimi ochránil.“

„Je to pozemská loď!“ zvolal Hofsess. „Chťijí zabránit krveprolití, to odpovídá mentalitě Pozemšťanů.“

Staebler-Beer ztratil v obličeji všechnu barvu. Vytáhl paprskomet a zamířil na vedoucího vědce.

„Ještě slovo o Solární ošiši nebo Zemi a já vás na místě zabiju,“ sliboval s divokým výrazem ve tváři.

Hofsess ztichl, pak pochopil, že Staebler-Beer úplně ztratil sebekontrolu. Imperátorův synovec vydával další rozkazy. Začal připravovat malé plavidlo, kterým Dabrifané přilétli na Firmer. Tato loď byla ukryta v pralese nedaleko kupole. Staebler-Beer poznal, že proti možnostem cizí lodi nic nezmůže. Jediným východiskem byl útek.

V tu chvíli spustily palbu energetické zbraně pevnosti. Jejich výstřely však byli bez obtíží absorbovány štítem klesajícího kulovitého plavidla.

„Přestaňte střílet! zavelel Staebler-Beer. „Zatracení, Watts! Jak dlouho vám bude trvat, než navážete spojení s těmi cizinci?“

„Já to zkusím! odpověděl technik. „na moje volání nereagují!“

Staebler-Beer se na okamžik zarazil. Pak se v jeho tváři objevil krutý úšklebek.

„Máme ještě jednu zbraň,“ vzpomněl si. „Emozáči.“

Zvedl se z křesla velitele.

„Jdu do haly. Střelbu emozáčiem zahájím osobně. Vy zůstaňte tady a vše sledujte!“

Když Staebler-Beer opustil centrálu, Watts si zhluboka vydechl. V přítomnosti Imperátorova synovce se nikdy necítil dobře, ale po vyhlášení poplachu bylo jeho chování nesnesitelné.

Hofsess vstal od svého panelu.

„Nač tu ještě čekáme?“ ptal se ostatních. „Je třeba dalších důkazů, že je Staebler-Beer šílený?“

„Kam směřujete, Hofsessi?“ zamražil se Dirkah. „Chcete nás přimět ke zrazení ošise?“

Hofsess zdvihl obě ruce.

„Zachráni nás jen bezodkladný útek,“ prohlásil. „Musíme jít do lodi, než bude pozdě.“

„Cizinci zastavili ostřelování s narkotizacemi paprsky,“ hlásil jeden z Dabrifanů od kontrolních přístrojů.

„Tím lépe!“ pokašlával vědec. „To nám dává dobrou příležitost. Vypněte HD-štíť.“

Všichni upřeně hleděli na vědeckého vedoucího. Watts myslel na Staebler-Beera, který nejspíš právě připravil emozáči.

„Hofsess má pravdu,“ slyšel říct sám sebe. „Zmizíme, dokud máme čas.“

Jeho slova ukončila nesnesitelné napětí. Váhajícím mužům vrátily rozhodnost. Ozvaly se souhlasné výkřiky.

Dabrifané odskočili od ovládacích pultů a obklopili Hofsesse. Čekali na jeho rozkazy.

„Vypojili jste štíť?“ tápal se Hofsess.

„Ano!“

„Watts!“ volal Hofsess. „Vyšlete zprávu, že bezpodmínečně kapitulujeme. To zastaví další útoky proti stanici.“

Watts to provedl rychle a bez dalších otázek. Zbytek mužů shromažďoval cenné dokumenty a záznamy.

„Následujte mni!“ zavolal Hofsess. „Opustíme kupoli a vydáme se do pralesa k naší lodi.“

„A co se stane se Staebler-Beerem?“ chtěl vidět Dirkah.

Hofsess neodpovídal a vyběhl z centrály. Ostatní jej následovali.

* * *

Staebler-Beer dřepl za emozáčiem a čekal, až se cizí loď objeví na cílové obrazovce. Dabrifan byl jistý, že kulovité plavidlo poletí nad kupolí. Přitom musela protnout oblast vlivu zbraně.

Imperátorovu synovci stačilo čekat. Ostatní, sám by emozáči nedokázal zaměřit.

Staebler-Beer doufal, že vylepšené emozáčení pronikne ochranným štítem přistávajícího kolosu. Vůbec se nezabýval tím, odkud loď přilétla. Jelikož se přibližila k Firmeru, aniž by se ohlásila a udala svou identifikaci, považoval ji automaticky za nepřítele.

„Ten Hofsess je naprostý imbecil!“ zamumlal Staebler-Beer. „Pozemské lodi už neexistují!“

Staebler-Beer rozhodl, že jakmile se situace uklidní, bude vědec přisně potrestán. Synovec Imperátora nemohl strpět tak zřejmý odpor. V tu chvíli si vzpomněl na dvojici vizuů. Vynesli je roboti nad kupoli? Staebler-

Beer pátravì sledoval obrazovku.

„Ne!“ zavrèel. Kdyby byli roboti a Sapané v cílové oblasti, musel by je vidít.

Velitel stanice stiskl několik tlačítek a napojil se na linku do velicí centrály. Nikdo se mu nehlásil.

31

„Wattsi!“ zavšeštil. „To tam spíte?“

Stále se nikdo neozýval. Staebler-Beer vyskočil z koesla a chodbou se šel do centrály. Zůstal stát ve vchodu a třešl se vzteky.

Opustili ho!

Po několik vtečín byl Staebler-Beer jako omráčený. Uměl si představit, kam ostatní šli. A viděl také, kdo je k této zradě přemluvil. Na vině byl nepochybně ten slizký červ Hofsess. Staebler-Beer zasténal. Sám nedovede Imperátorovi plány do zdárného konce. Do konce života bude muset zůstat na Firmeru, uvězněn v kupoli pevnosti. Zaklel a vrátil se k emozáči. V okamžiku, kdy usedl za kontrolní panel, spatřil nad kupolí plavidlo. Aniž by uvažoval, Staebler-Beer vypálil z emozáče. Potom zaúpil a zhroutil se v koesle.

* * *

„Tady zaměřovače. Prchají, pane!“

Vysoký muž v centrále kosmické lodi hleděl na panoramatický štít, kde se vynořila loď Dabrifanů. Chvilku přemýšlel, zda má vydat rozkaz k útoku. Vzápětí to zavrhl.

Byl by to nerovný boj, Dabrifané by neměli žádnou šanci.

„Zaměřili jsme neznámé záření, pane!“ přišla nová zpráva od lokalizátorů. „Loď s uprchlíky vletěla do oblasti jeho vlivu.“

K všeobecnému údivu se loď Dabrifanů neměla k tomu, aby zmizela v lineárním prostoru.

„Rád bych viděl, co mají v úmyslu,“ mumlal vysoký muž, stojící vedle velitele lodi Korom-Khana. „Když chtějí pryč, proč nepřejdou do poloprostoru?“

„Všimněte si nepravdivého kurzu lodi,“ upozornil Korom-Khan.

„Skoro bych věřil, že přišli o navigační přístroje, nebo jim vysadily motory,“ prohodil Senco Ahrat, první důstojník plavidla.

„Zkusíme je zavolat,“ rozhodl vysoký muž.

Krátce nato šéfradista Donald Freyer ohlásil, že nikdo neodpovídá.

„Zvláštní,“ divil se Korom-Khan. „Když byli na Firmeru, stále se s námi snažili mluvit. A teď je naše volání nezajímá.“

„Na palubě té lodi se nejspíš odehrála katastrofa,“ řekl vysoký muž.

„Myslíte na to tajuplné záření, do něhož Dabrifané vlétli?“ vyptával se ze zaměřovací centrály Ataro-Kusumi.

„Vypadá to tak.“

Korom-Khan vyskočil ze svého koesla.

„Podívejte se, pane!“ zvolal rozčileně. „Loď nabrala kurz ke slunci Sapa.“

V centrále bylo ticho. Kosmonauté pozorovali, jak se malá loď blíží ke slunci. Nikdo už nemohl zabránit neštistí.

„Snad je to jen lest,“ mluvil kosmopsycholog Eysbert.

„To si nemyslím,“ řekl vysoký muž. „Korom-Khane, připravte se na přistání. Dosedneme v savaně blízko dabrifanské stanice a ke kupoli doletíme v pomocném člunu.“

Velká loď pokračovala k sestupu. Vznášela se nad stanicí, potom – nesena silným impulsním pohonem – přistála v savaně. Dunění impulsní pohonné soustavy rozechvělo zem.

„To pohorší je plné vulkánů!“ zpozoroval vysoký muž. „Musíme přistát velice opatrně.“

Opět se ohlásila zaměřovací centrála. Stále sledovala vzdálené dabrifanské plavidlo.

„Loď klesá do slunce, pane!“ volal Ataro Kusumi. „Její osud se zdá zpečetěn.“

Korom-Khan se hřyzal do spodního rtu.

„Těba jsou stále v kupoli a poslali loď s roboty. Snaží se nás oklamat.“

„Mýlíte se, veliteli,“ řekl Thunar Eysbert. „Posádka lodi už nemůže zabránit svému zániku.“

O pár vtečín později zaniklo plavidlo s devíti Dabrifany v koróně slunce Sapa. Skoro ve stejném momentu se talíře na konci přistávacích vzpěr kulovité lodi dotkly povrchu planety Firmer.

14.

Staebler-Beer slyšel hluk motorů přistávajícího vesmírného obra. Pochopil, že zasáhl vlastní loď. Synovec imperátora toho omylu nelitoval. Hofsess a ti druzí si tento krutý trest zasloužili. Nyní budou bezcílně bloudit kosmem, nebo se ztratí do slunce.

Černovlasý velitel přemýšlel, co může udělat pro svou záchranu. Znovu se zcela ovládal. Stále mohl ostřelovat Conyer emozáčem. Sice by nepokryl povrch celé planety, ale větší část Sapanů by uvrhl do neštistí. Jenže

v této situaci by k takovému činu nebyl důvod.

32

Důležité bylo, aby si zachránil život. Jeho situace už mu nepřipadala tak zoufalá. Pokud bude chytrý, brzy se vrátí domů. Imperátor Dabřifa by ho nechal oslavovat jako hrdinu protože se vrátí jako jediný přeživší z nebezpečné akce.

Staebler-Beer opustil svoje místo u emozávie. Aby mohl uskutečnit svůj plán, musel najít své sapské vřizni.

Ještě dříve, než první útočníci dospějí ke kupoli, musel Staebler-Beer dosáhnout dohody s oběma kosmonauty.

Musel je přinutit, aby ho vydávali za svého kolegu.

Dabřifan opustil halu s emozáviem a začal s hledáním obou Sapanů. Snad se Watts nedopustil chyby a nenáhodit popravu zajatců. Tato úvaha přivedla Staebler-Beera k myšlence na ovládací zařízení, s nímž bylo možno programovat roboty.

Načistí mu Watts předvedl, jak se zařízením pracovat. Hledaný ovladač ležel na panelu v hlavní centrále kupole. Krátký pohled na obrazovky mu ukázal, že velká loď přistála na druhé straně hor a právě otevírala vrata hangáru. V kotlině začali přistávat první pomocné čluny.

Staebler-Beer zapojil vysílací zařízení a stroje se ihned ohlásili. To dokazovalo, že nejsou nijak daleko.

Potutelně se ušklíbl. Proč by se měl zatížovat hledáním, když stačil krátký hyperimpuls a roboti sami přiletí?

Dabřifan vydal příslušný rozkaz. Položil přístroj na křeslo a spíšně vypnul všechny obrazovky. Sapané nesměli vidět, jak blízko je jejich záchrana. Staebler-Beer uzavřel všechny vchody do kupole. Cizinci budou potřebovat nějaký čas, aby pronikli dovnitř. Tento čas musel Staebler-Beer využít.

Usadil se v křesle a čekal, až se do centrály dostaví čtyři roboti s vřizni. Oba Sapané působili vyčerpaným dojmem, mladší z nich byl dokonce v bezvědomí.

Staebler-Beer vzal ovladač a osvobodil zajatce. Addis klesl k zemi, byl naprosto vysílený, Pantalone se sotva držel na nohou.

„Rozumíte mi?“ začal Staebler-Beer.

„Ano,“ řekl Pantalone.

„Chci s vámi uzavřít dohodu,“ prohlásil Staebler-Beer. „Nezahájím palbu proti Conyeru. Za to mně budete vydávat za Sapanu. Až sem dorazí ti cizinci, kteří se blíží, budete se ke mně chovat jako ke svému kolegovi. Jsem jeden z kosmonautů. Přiletěl jsem na Firmer ve vaší lodi. Jasně?“

Pantalone vzhledl. Jeho oči byly podlity krví. Zdálo se, že vůbec nechápe, o čem Staebler-Beer hovoří. Imperátorův synovec přistoupil k Pantalonovi a divoce jím zatáhl.

„Tak je to jasné?!“

Pantalone namáhavě přikývl.

„A?“ Jak se rozhodnete?“

„Já... Musím si to promyslet,“ závil Pantalone. Staebler-Beer si přitáhl křeslo a kosmonauta do něho hodil. Potom ho popadl za ruku a zkroutil mu ji.

„Koukejte myslet rychleji!“ zavrčel. „Máte poslední minutu. Jestli se do té doby nerozhodnete, odvedu vás ke zbraní a začnu střílet na Conyer.“

„To nesmíte,“ zamumlal Pantalone.

„Jsme tedy domluveni?“

„Na čem?“

Staebler-Beer udeřil Sapanu do tváře.

„Poslouchejte! Jsem Sapan. Jsem sapský kosmonaut. To budete tvrdit těm cizincům.“

Pantalone zdvihla hlavu a upřeně se podíval na Staebler-Beera.

„Jací cizinci?“

Byli jsme přepadeni,“ vysvětlil Staebler-Beer. „Moji kolegové jsou mrtvi.“

„Proto tedy ten poplach,“ pochopil Pantalone.

Staebler-Beer byl netrpělivý. Měl pocit, že Pantalone dávno pochopil, o čem jde, ale hrál nevědomého, aby získal čas. Hrubě vytrhl Pantalona z křesla a odvedl ho z centrály. Bezvědomého Addise zanechal v centrále.

Pantalone se nebránil. Brzy stál před mohutnou konstrukcí emozávie. Staebler-Beer zaujal postavení u odpalovacího

zařízení. Jeho dlaň se sevřela okolo rudě zbarvené páky.

„Stačí zatáhnout a zbraň bude ostřelovat Conyer,“ pronesl Staebler-Beer. „Teď už chápete, co od vás chci?“

„Ano,“ odpověděl Pantalone. „Rozumím všemu. „Kdo vám zaručí, že vás po objevení cizinců nezradím?“

Staebler-Beer zvedl ruku s programovacím ovladačem robotů, který si odnesl z centrály.

„Tímto mohu emozávie zapojit i dálkově,“ zavrčel. „A při prvním nesprávném slově, které vy nebo Addis

vyøknete, to udlám.“

„Nemusíte se bát,“ ujš oval ho Pantalone. „Budoucnost mého lidu je pro mì pøednìjší, než pomsta na vaší osobì.“

Staebler-Beer triumfoval. Byl pøesvìdèen o tom, že Pantalone jeho podvod s dálkovým ovladaèem neodhalil a pøesvìdèí cizince o tom, že patøí k posádce conyerské kosmické lodi.

33

„Pùjdeme zpìt do centrály a postaráme se o Addise,“ øekl Dabrifan. „Musíte mu vysvìtlit mu, jak jsme se dohodli. Nesmí se dopustit chyby.“

Pantalone se opøel o Staebler-Beera a vrátil se do centra stanice.

Od hlavního vchodu slyšel sykot tìžkých energetických zbraní. Útoèící cizinci si propalovali cestu do kupole.

Staebler-Beer se o to nestaral. Když došel do centrály, odtáhl Addise do køesla. Pantalone si s mladým kosmonautem promluvil.

„Je to jediná možnost, jak zachránit Conyer,“ øíkal naléhavì Pantalone. „Mysli na to, Lyttone. Cizinci se nesmí dozvědìt, kdo je Staebler-Beer doopravdy.“

„Dobøe,“ pøikývl Addis. „Rozumím.“

Staebler-Beer roztřhal svùj odìv a postavil se pøed Pantalona.

„Nìkolikrát mì udeøte,“ požádal. „Chci vypadat co možná nejvìrohodnìji. Ale nepøežète to. Jsem mnohem silnìjší, než vy.“

Pantalone bil Dabrifan do oblièeje.

Z chodby zaznìla sple hlasù a dupot nohou.

Staebler-Beer se zasmál.

„Tady pøichází naši zachránci,“ konstatoval posmišnì.

15.

Když cizinci vstoupili do centrály, Pantalone je opìt považoval za Sapany. nebo za Dabrifany, jak si uvìdomil vzápìtí. Ale to by Staebler-Beer reagoval jinak.

V èele tøiceti ozbrojených astronautù vkráèel do centrály kupole vysoký muž. Cizinci nesli kosmické odìvy, jejich pøilby však byly sejmuty.

Vysoký cizinec zùstal stát pøímo pøed obìma Sapany a Staebler-Beerem. Dabrifan o krok ustoupil; zøejmì chtìl docílit toho, aby s cizincem mluvil Pantalone.

Pantalone se nemohl vyhnout pohledu velitele útoèníkù. Spatøil oèi, z nichž sálala intelligence a vøelost.

„Jste zatèeni za porušení zákonù, platných v celé Mléèné dráze,“ oznámil cizinec. Nemluvil nahlas, ale vypadal uvyklí na to, že mu oslovený vždy naslouchá.

„My nejsme žádní Dabrifané, cizinèe,“ namítl Pantalone. „Jste tøi sapanští kosmonauté, zajatí Dabrifany.“

Naši vizitèelè uprchli na palubì vesmírné lodi.“

Cizinec mu spontánnì potèásl rukou.

„Pøišli jste v pravou chvíli a zachránili nás,“ øíkal Pantalone. „Dìkuji vám. Kdo vlastnì jste?“

„Jsem Pozemš ané,“ pronesl cizinec. Pantalone zaslechl, jak Staebler-Beer tìše zasténal.

„Naši specialistè prohledají tuto stanici a zneškodní všechny zbranì,“ øekl Pozemš an. „Už se nemusíte nìèeho obávat.“

Pantalone stiskl rty. Pozemš an nemohl vidìt, že Staebler-Beer vlastní dálkový ovladaè emozáøièe. Dabrifan nemohl èekat, až Pozemš ané zaènou s demontáží záøièe. Jisti se o nìco pokusí. Pantalone se sám sebe ptal, jak by mohl cizince varovat, aniž by ohrozil Conyer.

„Fellmere!“ zavolal Pozemš an v tu chvíli. „Rád bych ti pøedstavil tøi kosmonauty z Conyeru.“

Pøiblížil se druhý muž v kosmickém odìvu. Nespìchal, jako by byl zabrán do hlubokých úvah. Potom bleskurychle zaútoèil; najednou stál u Staebler-Beera a pažbou paprskometu ho srazil na podlahu centrály.

„Nemusíte se znepokojovat“, øíkal vysoký Pozemš an Pantaloni. „Fellmer Lloyd je telepat. Proto vašeho rádoby kolegu odhalil.“

Když se Fellmer Lloyd napøímil, držel v ruce ovladaè robotù. Staebler-Beera drželi v šachu dva ozbrojení Pozemš ané.

„Je to Dabrifan!“ zakøièel Pantalone.

Strašlivé napití, pod nímž se nacházel v posledních hodinách, koneènì zmizelo a Pantalone se potácel ke køeslu. Pozemš an mu pomohl. Pak se na Sapana soucitnì podíval.

„Hodnì jste zkusil,“ øekl s pochopením. „Až se zotavíte, popovídáme si.“

* * *

Flaman Pantalone a Lytton Addis se už tøi hodiny nacházeli na pozemské vesmírné lodi. Mili za sebou krátký spánek a øetøení na palubní klinice.

Potom vyprávěli svůj příběh. Pantalone a Addis se od cizinců dozvěděli fascinující dějiny lidstva. Především Pantalone jen hořel touhou předat tyto informace svému lidu. Cizinci slíbili, že je odvezou domů, jen co odstartují k další cestě.

34

„Nesmíte od nás ale očekávat, že se zapleteme do vašich vnitřních politických sporů,“ řekl vysoký Pozemšťan Pantalonovi. „Chápu vaši starost o Mouse Makaleta, ale Bascomb Canton byl zvolen v regulérním hlasování. O jeho dosazení rozhodli vaši lidé.“

„Postaři, když setrváte na Conyeru – alespoň několik dnů,“ navrhl Pantalone. „Sapané pochopí, že náš svět není středem vesmíru. Existuje pětice mnoha národů a většina z nich nás – co se týče techniky – dalece předstihla.“ Pozemšťan se usmál.

„Vzpomínám, že na začátku našeho vývoje jsme bojovali s podobnými problémy,“ vysvětlil.

„Pamatujete si...“, zopakoval Pantalone s nedůvěrou. „Kolik je vám vůbec let?“

Cizinec náhle zvažnil. Neodpověděl, vstal a opustil kajutu. Za chvíli přišel jiný Pozemšťan, aby zodpověděl zbytek otázek obou kosmonautů.

Pantalone a Addis už toužili po návratu domů. Vraceli se sice jinak, než by si kdy představili, ale neměli triumfální.

16.

Mous Makalet zaslechl rachocení klíče a domníval se, že mu hlídá přinášející vězeň. Do zahájení soudního přelíčení na něj byla uvalena vazba.

Makalet se podívil, když návštěvníka poznal.

„Canton!“ zvolal užasle. „Chcete se potěšit pohledem na starce ve vězení?“

Canton působil unaveně. Makalet cítil, že něco nesouhlasí. Během jeho krátkého pobytu ve vězení se muselo stát něco závažného.

„Nedělejte vtipy!“ řekl Canton. „Přišel jsem vás požádat o pomoc.“

„To vy jste vtipálek,“ odvětil Makalet.

„Nevíte, co se stalo,“ zavrčel Canton. „Conyer se podobá blázinci. Před sedmi hodinami ve vesmírném přístavu přistála dva a půl kilometr dlouhá kosmická loď. Zničila přitom většinu startovacích ploch a kontrolních budov. Bylo šťastí, že jsem je nechal vyklidit už po startu VANGUARDU.“

„Co je to za neuvěřitelnou historku?“ zamražil se bývalý starosta.

„Ale je pravdivá,“ rozčilil se Canton. „Je to ještě horší. Plavidlo obklíčili naši lidé. Potom se otevřel vchod a ven vyšli Flaman Pantalone a Lytton Addis.“

„Flaman!“ vyhrkl Makalet. „Nalezl tedy naše předky a pozval je na návštěvu Conyeru!“

Canton schoval tvář do dlaní.

„Jste volný,“ zašeptal. „Pomozte mi nastolit pořádek. Cizinci, kteří přivezli Pantalona a Addise, si ůkají Pozemšťaně.“

Údajně nás zachránili před blížícím se útokem nějakých Dabrifanů.“

Canton přišel těsně před Makaleta.

„Musíte mi pomoci,“ prosil. „Nevím, co mám dělat.“

„Uklidněte se,“ mírnil ho Makalet. „Poslechneme si, co nám ti Pozemšťaně chtějí sdělit.“

* * *

Poslední z dvaceti konferencí byla u konce. Bascomb Canton byl odvolán. Během dvou týdnů měla proběhnout nová volba. Protože Mous Makalet odmítl kandidovat, jeho strana nominovala jako kandidáta Flamana Pantalona. Bascombova skupina se protikandidatury zpekla.

Během několika málo dnů se sapanská představa o světě úplně změnila. Pozemšťaně jim slíbili pomoci při výstavbě vlastní vesmírné flotily. Nebyl to planý slib, to Pozemšťaně okamžitě prokázali tím, že vyložili všechno přebytečné vybavení.

Dne 18. května 3431 standardního času se pozemská loď připravila ke startu. Staebler-Beer byl předán soudní instanci Conyeru. Po psychiatrické léčbě měl být přijat do společenství Sapanů.

„Konečně,“ peklo tom Flaman Pantalone, „jsme všichni lidé.“

Vysoký Pozemšťan s Flamanovými úmysly souhlasil, ale mírnil jeho horlivost.

„Lidstvo je roztroušeno po celé Mléčné dráze, zčásti dokonce i mimo ní,“ řekl. „Celé hvězdné ůše, potomci Pozemšťanů, jsou ve vzájemném konfliktu. Sen o sjednocení lidstva se už asi nikdy neuskuteční.“

„Udělali jste první krok,“ namítl Pantalone.

„Tich už bylo mnoho,“ vysvětlil Pozemšťan. „Později vše ztroskotalo na osobních ambicích jednotlivců. Na hrabivosti a touze po moci...“

Pantalone jste zdvihl pravici, jako by chtěl vyslovit přísahu.

„Dokud budu starostou Conyeru, budou mít Sapané jediný cíl: sjednotit lidstvo.“

Cizinec stiskl Pantalonovu ruku. Stáli vedle sebe u dolního pólu velké kosmické lodi, kterou Pozemšťané nazvali INTERSOLAR.

35

„Než nás opustíte, poprosím vás o odpověď na jednu otázku,“ řekl Pantalone. „Snad se vám bude zdát bezvýznamná, mně však na ní velice záleží.“

„Jen do toho,“ vyzval ho cizinec. „Zeptejte se.“

„Posádka INTERSOLARU vám říká pane nebo šéfe,“ začal Flaman Pantalone. „Jaké je vaše skutečné jméno?“ Ělovík se zasmál, a nesčetné malé vrásky okolo jeho očí prozradily, že se smije rád a často.

„Ne,“ odpověděl. „Tak se opravdu nejmenuji.“

„Chtěl bych vidět, komu vděčím za život,“ pokračoval Pantalone. „Koho mají Sapané uchovat ve svých vzpomínkách.“

Pozemšťané řekl:

„Jmenuji se Perry Rhodan.“

KONEC

(Z níměny přeložil LordNimma)

36

PŮŠTÍ DÍL (402):

Clark Darlton : CIZINCI V GALAXII

Obyvatelé systému Sapa byli zachráněni a INTERSOLAR se vrací do Sluneční soustavy. Perry Rhodan a Pozemšťané jsou však brzy donuceni zasáhnout. V Mléčné dráze se objevují tajuplní cizinci...

PŮEDCHOZÍ DÍLY:

397) William Voltz: SYSTÉM 13 MĚSÍCŮ

398) Hans Kneifel: KONEC DOLANŮ

399) H.G.Ewers: POPLACH PRO MLÉČNOU DRÁHU

cyklus Cappinové:

400) K.H.Scheer: LIDSTVO V PŮITMÍ

401) William Voltz: PRŮLOM DO VESMÍRU